НАРОДНА
АРМІЯ
3 листопада, 2016
#43 {5472}

БАТАРЕЯ ВДВ — КРАЩА У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ

3 листопада — День ракетних військ і артилерії стор. 4

У новій розробці використовується тканина, яка «дихає» і водночас не пропускає воду

НОВА ЗИМОВА ФОРМА
НЕ ПРОДУВАЄТЬСЯ І НЕ ПРОМОКАЄ

ДО КІНЦЯ РОКУ ЇЇ ОТРИМАЮТЬ БІЙЦІ В РАЙОНІ АТО стор. 3

РОЗМІНУВАННЯ, ОБЛАДНАННЯ ПОЗИЦІЙ, СУПРОВОДЖЕННЯ КОЛОН — ЦЕ ВСЕ РОБОТА ІНЖЕНЕРНИХ ПІДРОЗДІЛІВ

3 листопада — День інженерних військ Збройних Сил України

стор. 5

РОЗВИТОК ДЕМОКРАТИЧНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ЗБРОЙНИМИ СИЛАМИ — ОДИН ІЗ ГОЛОВНИХ НАПРЯМІВ ВІЙСЬКОВОЇ РЕФОРМИ

Сучасне українське суспільство бажає бачити армію прозорою та підконтрольною структурою

стор. 6

УРОКИ «НА МАЙБУТНЄ»,

або Чим схожі війна в 60-ті роки минулого століття у В’єтнамі та нинішня гібридна агресія проти України

стор. 7

«КОЗАК-2» ПІД ЧАС ВИПРОБУВАННЯ «НАМОТАВ НА КАРДАН» ПОНАД 10 000 КІЛОМЕТРІВ

Упродовж п’яти місяців цей бронеавтомобіль випробовували в умовах бездоріжжя

стор. 8

ПЕРСПЕКТИВНІ НОВАЦІЇ В МОДЕРНІЗАЦІЇ МІ-8

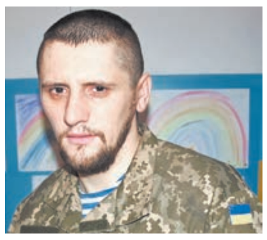
Вертольоти оснастять системою високоефективного активного захисту від керованих ракет з інфрачервоними головками самонаведення, сучасною оглядовою оптико-електронною системою та іншими новинками

стор. 9

ДАМОКЛІВ МЕЧ НАД ЕКОСИСТЕМАМИ ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЙ

6 листопада — Міжнародний день запобігання експлуатації навколишнього середовища під час війни та збройних конфліктів

стор. 10

«ГРИФОН» ДВІЧІ ЗАХИЩАВ ДАП

За мужність і героїзм капітана Максима Галактіонова нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня

стор. 12

100 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ ЗАМІСТЬ ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ

Львів став першим містом України, де депутати міськради як альтернативу запропонували атовцям грошову компенсацію замість виділення землі

стор. 15

ПІД ЧАС ОКУПАЦІЇ ЖИТТЯ КИЯН МОГЛО ОБІРВАТИСЯ БУДЬ-ЯКОЇ МИТІ

6 листопада — День визволення Києва від фашистських загарбників. У боях за столицю України було задіяно — з обох сторін — близько 4 мільйонів вояків

стор. 18

«МОВА — ДУША НАРОДУ...»

9 листопада — День української писемності та мови

стор. 22

СЬОГОДНІ ЖОДНОГО МОБІЛІЗОВАНОГО ВІЙСЬКОВОГО НА ФРОНТІ НЕМАЄ

У 79-й окремій десантно-штурмовій бригаді ВДВ ЗС України урочисто попрощалися з військовослужбовцями, які були призвані в ході проведення 6-ї хвилі мобілізації

Президент Петро Порошенко прийняв доповіді Міністра оборони та начальника Генерального штабу Збройних Сил України про завершення процесу звільнення в запас військовослужбовців у межах шостої хвилі демобілізації згідно з відповідним указом.

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко доповів, що на сьогоднішній день повністю завершено процес демобілізації військовослужбовців шостої хвилі мобілізації за винятком тих, котрі проходять лікування або щодо яких проводиться службове розслідування, йдеться на сайті глави держави.

ЗАВЕРШЕНО ПРОЦЕС ДЕМОБІЛІЗАЦІЇ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ШОСТОЇ ХВИЛІ МОБІЛІЗАЦІЇ

«Я як Президент і Верховний Головнокомандувач можу доповісти українському народові, що від сьогодні жодного мобілізованого на фронті, в районі АТО немає. І Збройні Сили України повністю мають бути забезпечені добровольцями, воїнами-контрактниками, добре підготовленими, вмотивованими, навченими і забезпеченими», — сказав Петро Порошенко.

«Дуже важливо, що за рахунок демобілізованих, особливо тих, хто найкраще себе проявив у лавах Збройних Сил, формується більш ніж 100-тисячний резерв першої черги», — пояснив Президент України.

Своєю чергою начальник Генерального штабу проінформував, що загальна кількість контрактників, прийнятих на службу в період 2014–2016 років, становить 90 тисяч військовослужбовців.

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак наголосив, що 12 тисяч із 60 тисяч контрактників становлять військовослужбовці, які спочатку були мобілізовані, а потім залишилися служити за контрактом. «Майже 20% — це люди, які мають бойовий досвід», — сказав Міністр оборони України.

Він також доповів, що на виконання доручення Президента всі військові шостої хвилі мобілізації, які були поранені під час виконання свого обов'язку, зараз отримують повне медичне обслуговування та необхідне лікування і по завершенні будуть звільнені в запас.

ПОТРІБНО ШУКАТИ НОВІ ФОРМИ БУДІВНИЦТВА ЖИТЛА ТА РОЗМІЩЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак під час засідання колегії Міністерства оборони України поставив завдання керівництву оборонного відомства та Генерального штабу ЗС України змінити підходи до підготовки наявного житлово-казарменого фонду та будівництва нового. Особливо це стосується розміщення новостворених бригад, повідомляє Управління комунікацій та преси Міністерства оборони України.

— Ми маємо відійти від радянського підходу до цього питання. Потрібно шукати нові форми будівництва та розміщення підрозділів, які повертаються в пункти постійної дислокації. Особливо це стосується тих бригад, які були нещодавно створені і зараз повернулися із району проведення антитерористичної операції. Військовослужбовці майже рік воювали у складних умовах, і маємо їх забезпечити усім необхідним. Це наше з вами основне завдання. Поверніться до особового складу обличчям, і будете впевнені у своїх бійцях, коли підете з ними в бій, — закликав присутніх на колегії генерал армії України Степан Полторак.

НЕЗАКОННО ВИЛУЧЕНІ ЗЕМЛІ ТАРУТИНСЬКОГО ПОЛІГОНА ПОВЕРТАЮТЬСЯ ДО ВІЙСЬКОВОГО ВІДОМСТВА

За рішенням Міністра оборони України, відомство спільно з органами військової прокуратури вживає заходів щодо повернення незаконно вилучених земель оборони. У межах цієї роботи у 2014–2016 роках фактично повернуто Міністерству оборони земельні ділянки колишнього Тарутинського загальновійськового полігона на Одещині загальною площею майже 7 тис. гектарів, які в минулі роки органи місцевої влади незаконно передавали комерційним структурам на свій розсуд.

Як повідомили в Управлінні комунікацій та преси МО України, робота щодо повернення решти незаконно вилучених земель полігона триває.

Одночасно у ЗМІ поширюються заяви екологів зі звинуваченнями на адресу оборонного відомства про розорювання «заказника» «Тарутинський степ».

Міністерство оборони заперечує наявність об'єктів природно-заповідного фонду на території Тарутинського полігона, але підтверджує інформацію щодо намагань певних органів місцевої влади створити їх на землях оборони в незаконний спосіб.

Так, 2011 року рішенням місцевих органів влади всупереч законодавству було оголошено про створення ландшафтного заказника «Тарутинський степ». Постановою Одеського окружного адміністративного суду 2012 року рішення про створення «заказника» визнано протиправним і скасовано.

Тоді ж землі на території Тарутинського полігона незаконно розорювалися та здавалися органами місцевої влади комерційним структурам за копійки у довгострокову оренду на 49 років.

Наприклад, з 2007 по 2012 рік більше 10,5 тис. гектарів незаконно здавалися за ціною 125 гривень за гектар, а близько 6 тис. гектарів здавалися під пасовища по 5 гривень за гектар.

Тепер Міністерство оборони на правах власника укладає угоди щодо спільної обробки землі за ринковими цінами — в середньому від 1850 до 2300, а з наступного року — не менше 2300 гривень за гектар. Дані кошти спрямовуються у спеціальний фонд Міноборони для покращення соціального захисту військовослужбовців та членів їхніх сімей. Тільки цього року отримано понад 5,5 млн гривень, спрямованих на будівництво житла для військовослужбовців.

«Я НЕ БАЧУ КАР'ЄРНОГО ЗРОСТАННЯ ДЛЯ КОМАНДИРА, ЯКИЙ БАЙДУЖЕ СТАВИТЬСЯ ДО СВОЇХ ПІДЛЕГЛИХ»

Таке рішення було прийнято Міністром оборони України генералом армії України Степаном Полтораком за результатами перевірки низки військових частин.

Керівників цих частин очільник оборонного відомства заслухав під час засідання колегії МО України, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

— Після проведення перевірок у певній кількості військових частин було виявлено низку порушень. Це стосується і обліку особового складу, і якості продуктів харчування, і якості самої послуги з харчування. Це неприпустимо. Тому я прийняв жорсткі рішення щодо тих осіб, дії яких призвели до таких наслідків. Я не бачу кар'єрного зростання для командира, який байдуже ставиться до своїх підлеглих. За організацію харчування персональну відповідальність має нести командир, — зауважив Міністр оборони України Степан Полторак.

Загалом за неякісну організацію харчування до дисциплінарної відповідальності притягнуто 23 особи. Серед них два керівники звільнені з посади, п'ять отримали попередження про неповну службову відповідність, два понижені в посаді, три отримали сувору догану, восьмеро — догану.

МІЦНІШАЄ РЕЗЕРВ — СИЛЬНІШАЄ ВСЕ ВІЙСЬКО

До оперативного резерву бойових військових частин ЗС України зараховано понад 100 тисяч резервістів. Усі вони мають досвід участі в антитерористичній операції і за потреби першими поповнять лави діючого війська. Про це повідомив начальник відділу впровадження служби в резерві мобілізаційного управління Головного управління оборонного та мобілізаційного планування Генерального штабу Збройних Сил України полковник Михайло Щербина.

За його словами, протягом нинішнього року вже 10 бригад Збройних Сил України в межах відпрацювання Програми підготовки резервістів провели відповідні масштабні навчально-підготовчі збори, які завершилися бригадними тактичними навчаннями із бойовою стрільбою.

Окремо Михайло Щербина зупинився на питаннях вдосконалення соціального пакета і створенні заохочувальних умов для резервістів та їхньої служби за контрактом у резерві. Так, по закінченні зборів резервісти в залежності від військових звань та посад отримали грошову виплату в розмірі від 1000 до 1500 гривень. А наприкінці року резервісти Оперативного резерву отримають винагороду в розмірі від 1600 до 3100 гривень.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

МІНОБОРОНИ БЕРЕ УЧАСТЬ У 168 ЗАХОДАХ РІЧНОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРОГРАМИ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНА — НАТО

Підсумовуючи виконання заходів Річної національної програми співробітництва Україна — НАТО на 2016 рік, Міністерство оборони України звітує про свою участь у виконанні 168 заходів, з яких у 128 є головним виконавцем, повідомили в Управлінні комунікацій та преси МО України.

30 жовтня 2016 року на 66-му році передчасно пішов з життя колишній начальник Військово-медичного управління Західного оперативного командування полковник медичної служби у відставці

Микола Степанович ПЕЧЕНЮК

Народився Микола Степанович 1 січня 1951 року в с. Підліси Ковельського району Волинської області в сім'ї колгоспників. З 1968 по 1971 рр. навчався в Ковельському медичному училищі, по закінченні якого отримав кваліфікацію — фельдшер.

З листопада 1971 року по листопад 1974-го проходив строкову військову службу. З 1974 по 1979 рік навчався у Пермському фармацевтичному інституті. 1980 року йому було присвоєно звання «лейтенант медичної служби».

Військову службу проходив на посадах медичних формувань, призначених для забезпечення військ: начальник медичного складу, начальник відділення медичного постачання, начальник аптеки, заступник командира в/ч 54701 ПрикВО, ревізор-провізор інспекції тилу ПрикВО.

2005 року був призначений начальником Військово-медичного управління Західного оперативного командування.

Колектив Військово-медичного клінічного центру Західного регіону сумує у зв'язку зі смертю ПЕЧЕНЮКА Миколи Степановича та висловлює глибокі співчуття близьким та рідним покійного.

НОВА ЗИМОВА ФОРМА НЕ ПРОДУВАЄТЬСЯ І НЕ ПРОМОКАЄ

ДО КІНЦЯ РОКУ ЇЇ ОТРИМАЮТЬ БІЙЦІ В РАЙОНІ АТО

Минулої зими від бійців АТО лунало багато нарікань на зимову форму, що надходила на забезпечення протягом 2014–2015 років. Саме тому Центром розвитку та супроводження матеріального забезпечення ЗС України були оперативно розроблені нові предмети речового забезпечення

Новий зимовий одяг (куртка і штани) має вітро- й вологозахисні властивості, в ньому не доведеться мерзнути на сильному вітрі й змокати в дощ. Ще одна новинка, якою «озброяться» наші військові — зимова шапка, якої раніше не було на забезпеченні, а як шапки носилися підшоломники. Нова шапка вовняна, зсередини для зручності носіння вона підшита флісом.

Нові технічні умови даних виробів прийняті в липні, а на сьогодні на склади Збройних Сил вже надійшло для видачі в районі АТО близько 8 тисяч таких курток, 15 тисяч нових штанів, 55 тисяч зимових шапок. Якщо графік надходження зимових костюмів нового зразка виконуватиметься в повному обсязі, то заміна звичайних зимових костюмів розпочнеться до закінчення їхнього терміну носіння.

Видозмінений капюшон куртки зимової

Перша партія зимових берців (близько 50 тисяч) надійде в район АТО до 15 листопада поточного року. Загалом же на цей рік замовлено 100 тис. пар, що повністю забезпечить потребу в них.

Зимова шапка з флісовою підкладкою

Крім того, до норм забезпечення військовослужбовців уведено костюм флісовий. Це окремий елемент речового майна, який в холодну пору вдягається під польову форму. Вже виготовлено близько 40 тисяч таких костюмів, найближчим часом вони надійдуть до району АТО.

Удосконалення також зазнала натільна білизна. Раніше бійці нарікали, що вона після прання розтягувалася і втрачала форму. Нова розробка, стверджують у Центрі розвитку та супроводження матеріального забезпечення ЗС України, є якісною, до того ж вона має властивості термобілизни. 10 тисяч комплектів із тих 15, що становлять потребу АТО, вже поставлено на склади тилових служб.

Допитливий читач може запитати, чому ці теплі новинки не з'явилися в наших військових до початку холодної пори. Про це проінформував начальник Тилу Збройних Сил України генерал-майор Іван Гаврилюк:

— Тут цілком об'єктивні причини. Всі знають, що фінансовий рік фактично починається десь у лютому. Тоді ж ми почали робити замовлення. Вся сировина і фурнітура, яка застосовується в нових зразках, є імпортною. Той же фліс не виробляється в Україні. Від замовлення партії флісу до його поставки в Україну минає до трьох місяців. Потім пошиття, яке теж потребує певного часу. Саме ці обставини змусили нас перенести терміни постачання форми до ЗС України з жовтня на листопад.

ДЛЯ ВИДАЧІ В РАЙОН АТО ВЖЕ НАДІЙШЛО БЛИЗЬКО 8000 КУРТОК, 15000 НОВИХ ШТАНІВ, 55000 ЗИМОВИХ ШАПОК. ЯКЩО ГРАФІК НАДХОДЖЕННЯ ЗИМОВИХ КОСТЮМІВ НОВОГО ЗРАЗКА ВИКОНУВАТИМЕТЬСЯ В ПОВНОМУ ОБСЯЗІ, ТО ЗАМІНА ЗВИЧАЙНИХ ЗИМОВИХ КОСТЮМІВ РОЗПОЧНЕТЬСЯ ДО ЗАКІНЧЕННЯ ЇХНЬОГО ТЕРМІНУ НОСІННЯ

«Народна армія» також поцікавилася в начальника Тилу ЗС України поточним станом забезпеченості військовослужбовців речовим майном. За його словами, військові частини, які виконують завдання в районі проведення АТО, на 100 відсотків забезпечені речовим майном. Зокрема, черевиками з високими берцями, куртками та штанами польовими утепленими, білизною натільною трикотажною (футболка з довгим рукавом та кальсони) — по два комплекти, рукавичками трикотажними, шкарпетками зимовими по дві пари, костюмами вологозахисними, чоботами гумовими, бронежилетами і кевларовими шоломами.

Зимова куртка: замість накладних кишень — прорізні

«СВОЄЧАСНО ОТРИМУВАТИ, ДОСТАВЛЯТИ ТА ВИДАВАТИ РЕЧОВЕ МАЙНО БІЙЦЯМ — ОСНОВНЕ ЗАВДАННЯ КОМАНДИРІВ УСІХ РІВНІВ»

На цьому, під час засідання колегії оборонного відомства наголосив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

Міністр оборони України поставив чітке завдання командирам усіх рівнів забезпечити своєчасну доставку речового майна до частин, особисто контролювати порядок його видачі військовослужбовцям, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Усе речове майно, особливо зимовий форменний одяг та взуття, в першу чергу має бути доставлене в бойові частини, які знаходяться в районі проведення АТО та на полігонах, наголосив генерал армії України Степан Полторак.

Загалом станом на кінець жовтня укладено 375 додаткових угод на 155 договорів на загальну суму майже на 1,5 мільярда гривень, що становить 100 відсотків виділеного фінансового ресурсу на 2016 рік. Також упродовж листопада буде поставлено нові зразки форменого одягу та взуття: зимові куртки, штани, черевики з високими берцями. Цими речами насамперед забезпечуватимуть військовослужбовців, які несуть службу на передовій.

— Водночас частково потребують заміни окремі предмети польового обмундирування, що відслужили встановлені терміни експлуатації. Це куртка польова утеплена — їх потрібно замінити 8 тисяч штук та костюм польовий літній — 15 тисяч комплектів. Ця заміна відбудеться протягом листопада-грудня, — повідомив генерал-майор Іван Гаврилюк. — У нас також створені запаси речового майна у передових відділах зберігання для вирішення невідкладних (раптових) потреб по 750 комплектів: шапок-фесок, курток та штанів польових утеплених, костюмів літніх польових, білизни натільної, шкарпеток літніх та зимових. Щоб не було зривів у постачанні, Кабінет Міністрів додатково виділив 336 млн грн, за які буде закуплено 80 тисяч костюмів літніх польових, 25 тисяч зимових костюмів вітро- й вологозахисних.

ПЕРША ПАРТІЯ ЗИМОВИХ БЕРЦІВ (БЛИЗЬКО 50 ТИСЯЧ) НАДІЙДЕ В РАЙОН АТО ДО 15 ЛИСТОПАДА ПОТОЧНОГО РОКУ

Куртка флісова

Крім того, генерал-майор Іван Гаврилюк повідомив: щоб наші бійці не мерзли, в районі АТО створено запаси дров із розрахунку не менше ніж на 84 доби, зараз ця деревина зберігається на складах оперативно-тактичних угруповань та відповідних квартирно-експлуатаційних відділів.

Для кращої фіксації штанів — текстильна застібка

Начальник відділу розробки речового майна — заступник начальника Центру розвитку матеріального забезпечення Збройних Сил України підполковник Євгеній Єлькін:

— Протягом 2014–2015 років дійсно було багато скарг від військовослужбовців із району АТО на те, що зимовий комплект одягу недосконалий. А головне — він не захищає від холоду, бо продувається вітром і швидко намокає. Тому восени 2016 року, після узагальнення інформації, ми приступили до розробки нового зразка куртки і штанів утеплених і вже за кілька місяців запропонували новий варіант.

У новій зимовій куртці використовується тканина з пінним мікропористим покриттям, завдяки чому матеріал «дихає» і водночас не пропускає воду, якщо, звичайно, не стояти тривалий час під зливою. Змінена конструкція рукава, тобто прибрані шви, через які просочувалася вода. Замість накладних кишень з'явилися прорізні для більш зручного використовування їх, коли військовий одягнений у бронежилет. Змінився склад тканини для підкладки внутрішньої куртки — поліамід замість поліестеру, а як утеплювач тепер використовується поліефірне неткане полотно на спанбонді, що є легшим та зручнішим у догляді за вовнопон, який застосовувався раніше.

Модифікована також і літня польова форма, де збільшено ширину рукавів (тепер їх можна без проблем закочувати), змінилися комір та форма об'ємних складок на спині. Штани стали ширшими знизу, що дозволяє без проблем носити їх поверх берців, а для кращої фіксації на нозі з'явилася текстильна застібка (липучка).

Крім того, були доопрацьовані взуття, куртка флісова, шапка, білизна для холодної погоди та демісезонна.

Роман ТУРОВЕЦЬ

БАТАРЕЯ ВДВ — КРАЩА У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ

3 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ РАКЕТНИХ ВІЙСЬК І АРТИЛЕРІЇ

Батарея БМ-21 «Град» під час виконання вогневого завдання на полігоні «Дівички»

Днями завершився фінал змагань на кращу артилерійську батарею Збройних Сил України. Цьогоріч перше місце виборола реактивна артилерійська батарея 81-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ. Командир батареї — капітан Дмитро Бобровський. Підрозділ нагороджено перехідним макетом артилерійської установки та грошовою премією у розмірі 108 тисяч гривень

Друге місце посіла гаубична артилерійська батарея 55-ї окремої артилерійської бригади Сухопутних військ. Командир батареї — старший лейтенант Володимир Шовкун. Підрозділ нагороджено перехідним вимпелом та грошовою премією у розмірі 72 тисячі гривень. Третє місце — за артилерійською батареєю 406-ї окремої артилерійської бригади Військово-Морських Сил. Командир батареї — старший лейтенант Сергій Ткач. Підрозділ заохочено перехідним вимпелом та грошовою премією у розмірі 36 тисяч гривень.

— Такі змагання покликані порівняти рівень підготовки та навички особового складу з різних підрозділів та частин. Також військовослужбовці можуть обмінятися досвідом, специфічними прийомами щодо ефективного використання тих засобів, які перебувають на озброєнні. В цьому якраз і полягає основна мета даних змагань. Тобто — у збільшенні мотиваційного чинника в питаннях індивідуальної професійної підготовки та злагодженості підрозділу, — зазначив під час нагородження артилеристів начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко. — Сам дух змагань є чинником, який підвищує мотивацію військовослужбовців та надає можливість оволодіти повним арсеналом прийомів і способів, які, можливо, не характерні для одного підрозділу, але можуть бути притаманні іншим.

Фінал змагань проводився протягом трьох днів на полігоні «Дівички». Змагалися артилеристи у трьох номінаціях — тактична (дії підрозділів під час виконання бойових завдань, заняття і залишення вогневої позиції), спеціальна (на ній були перевірені спеціальні навички офіцерів, їхні знання техніки та приладів, виконання ними індивідуальних нормативів та вогневих завдань на імітаційних засобах) та професійна (знання керівних документів, правил стрільби, курси підготовки тощо).

— Основною була тактична номінація. Вона і підсумовувала всі навички, якими має володіти артилерист. Це заключний показник, за яким ми визначали переможця. Скажу, що різниця між трьома фіналістами становила лише кілька балів. Цікаво, що під час змагань артилеристи виконували деякі нормативи на оцінку «відмінно» вдвічі швидше, — розповів військовий посередник на змаганнях, старший офіцер відділу підготовки РВіА ЗС України підполковник Валерій Іщенко.

Реактивна артилерійська батарея 81-ї оаебр ВДВ — переможниця змагань

Треба сказати, що всі три батареї, які брали участь у фіналі, мають на озброєнні різну зброю (у представників ВДВ — це БМ-21 «Град», у Сухопутних військ — 152-мм гаубиці «Мста-Б», у Військово-Морських Сил — 152-мм гармати-гаубиці Д-20). БМ-21 «Град» має сорок направляючих, і щоб поставити всіх учасників змагань у рівні умови, реактивники виконували бойові стрільби також одиночними пострілами.

— Під час планування номінацій конкурсу ми насамперед ставили перед собою завдання подивитися, як сьогодні у військах впроваджуються наші вимоги, засновані на досвіді АТО, — розповів командувач ракетних військ і артилерії Збройних Сил України — заступник командувача Сухопутних військ ЗС України генерал-майор В'ячеслав Горбильов. — Як ви помітили, на тактичній номінації батарея після кожного вогневого нальоту відразу змінювала позиції. Це робиться для того, щоб оперативно вийти з-під ударів, які може завдати противник. Якщо 2014 року ми могли стояти на одній вогневій позиції півдня і навіть більше, то на сьогодні в нашому розпорядженні є чотири-п'ять хвилин, після чого можливий удар у відповідь.

Ще одне нововведення, яке було винесено на змагання, — це кочівна гармата. Воно передбачає здійснення багатьох функцій. Але основне — це відволікти на себе основний удар артилерії противника і дати можливість основним силам батареї спокійно розвернутися і завдати потужний удар по визначеній цілі.

— Наша батарея була сформована в лютому цього року, і до цього часу ми постійно вдосконалювали свої навички, щотижня покращуючи результати, — говорить один із переможців конкурсу, командир бойової машини реактивної артилерійської батареї солдат Роман Шишов. — Найважчою, як на мене, була тактична номінація — точне наведення та сама стрільба, швидке заняття та зміна позиції. Тим більше, що ми розпочинали раннього ранку, коли ще було темно. В день бачиш усе — орієнтири, приціли, а в темний час доби треба все це підсвічувати.

За його словами, щоб досягти відмінного результату, потрібно постійно тренуватися. Навідник має грамотно вираховувати кутомір, водію належить з півслова розуміти командира (щоб машина точно заїхала на позицію), так само і номери обслуги повинні чітко знати свою справу — де займати позицію при стрільбі тощо. А загалом усе починається зі взводу управління, який знаходиться на командно-спостережному пункті — вони засікають цілі, визначають їхній характер, дальність до них та всі поправки. Також при здійсненні пострілу беруться до уваги метеоумови. Тож аби влучити в ціль, кожен із військовослужбовців має якісно виконати свою роботу.

— Завдання, які ми виконували під час змагань, нічим не відрізняються від бойових. Єдине, що все відбувається в мирних умовах, тому трохи більші вимоги до точності стрільби. Відмінний результат залежить від злагодженості роботи всієї батареї, — продовжує командир взводу — старший офіцер батареї старший лейтенант Віталій Поліщук. — Хоча ми і стали кращою батареєю у Збройних Силах України, нам є ще чого прагнути.

ПЕРЕМОЖЦІВ НАГОРОДЖЕНО ГРОШОВОЮ ПРЕМІЄЮ У 108 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ

За словами молодшого сержанта Андрія Старика із артбатареї ВДВ, хто переможе у змаганнях, не було відомо практично до кінця. Адже тут зібралися кращі підрозділи Збройних Сил України. До бойової стрільби результати між командами були фактично однакові. Але артилерійська батарея Високомобільних десантних військ краще показала себе саме в тактичній номінації — швидше займали позиції, вели вогонь тощо.

— Сьогодні ми відроджуємо традиції проведення професійних змагань на кращі підрозділи. І не тільки артилерії. Наступного року такі змагання будуть проведені практично в усіх видах та родах військ. Їхня унікальність полягатиме в тому, що всі вправи будуть основані на досвіді, який ми набули в антитерористичній операції, — зазначив, підбиваючи підсумки змагань, генерал армії України Віктор Муженко. — Взагалі за досвідом АТО в нас дуже багато змін, які стосуються бойової підготовки. Якщо говорити саме про артилерійські підрозділи, то буквально нещодавно ми проводили випробовування із залученням офіцерів Наукового центру бойового застосування ракетних військ і артилерії, де якраз і показували специфіку застосування артилерії з використанням уже новітніх засобів, які маємо на озброєнні, зокрема безпілотних літальних апаратів.

Роман ВУС

Військові інженери продовжують зміцнювати лінію укріплень у районі АТО

Розмінування території Донбасу

РОЗМІНУВАННЯ, ОБЛАДНАННЯ ПОЗИЦІЙ, СУПРОВОДЖЕННЯ КОЛОН — ЦЕ ВСЕ

РОБОТА ІНЖЕНЕРНИХ ПІДРОЗДІЛІВ

3 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ІНЖЕНЕРНИХ ВІЙСЬК ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Для інженерних військ протиборчих сторін війна триває найдовше. Одні мінують, інші розміновують, одні загороджують, інші розгороджують. А по закінченні бойових дій залишається величезна кількість мінних полів, замінованих об'єктів, невибухлих снарядів та бомб. А це серйозна загроза для мирного населення, неможливість використовувати чимало об'єктів і значні території тамтешньої місцевості. У цьому контексті не є винятком бойові дії на Сході нашої країни

Без військових інженерів тут ніяк не обійтися. Адже саме вони займаються фортифікаційним обладнанням позицій, облаштуванням інженерних загороджень, організацією протимінного захисту, будівництвом мостових переходів. Окрім цього, вони беруть активну участь у відновленні зруйнованої інфраструктури на підконтрольній Україні території. Адже терористи залишають після себе суцільні руїни.

Навіть сьогодні, коли, здається, є чітко визначена лінія розмежування сторін, військові інженери продовжують укріплювати та дообладнувати позиції наших військ. Бо проросійські бойовики продовжують порушувати Мінські домовленості, нерідко застосовуючи великі калібри. Тож питання захисту особового складу є вкрай актуальним, а захисні споруди повинні бути міцні та надійні. Загалом за час проведення АТО обладнано понад 1200 кілометрів смуг оборонних рубежів.

Свою реальну ефективність вони довели й у бойових умовах. Під час боїв під Мар'їнкою ворог зазнав значних втрат, але так і не зміг прорвати нашу лінію оборони. Коли були побудовані опорні пункти, відразу ж розпочалося обладнання інженерних загороджень — як мінно-вибухових, так і невибухових. До останніх належать протитанкові рови, тетраедри (надовби), дротяні загородження (паркан з колючого дроту, спіралі Бруно, спотикачі, МЗП), їжаки та рогатки.

Встановлюючи ж вибухові інженерні загородження, наші фахівці суворо дотримуються міжнародних норм. Їх, наприклад, можна встановити біля опорного пункту, проте тільки в зоні видимості. Береться до уваги й те, що бойові дії нерідко ведуться на незначній відстані від населених пунктів. Тож згідно з міжнародними конвенціями мінно-вибухові загородження встановлюють тільки в керованому варіанті й там, де поблизу немає населених пунктів. А про те, як встановлюють розтяжки та розкидають заборонені міни російські окупанти, гадаю, розповідати зайве. Про це вже дуже багато сказано та написано.

Також менш ніж за два роки військові інженери разом із обласними державними адміністраціями побудували в районі АТО на трьох лініях оборони понад 270 захисних споруд. При цьому необхідно брати до уваги всі нюанси інженерної справи. Наприклад, будь-який опорний пункт належить розміщувати на панівній висоті. І вкрай важливо, щоб перед ним було 300 або більше метрів місцевості, яка добре проглядається, щоб ворог не міг раптово з'явитися перед нашим переднім краєм, використовуючи природний рельєф або чагарники.

Крім того, на першій смузі оборони для забезпечення укриття особового складу встановлено 345 контейнерів та майже 330 модульних металевих захисних споруд МВС-2.

Як розповіли в Центральному управлінні інженерних військ ГУОЗ ЗС України, нині кількість інженерних військ у районі АТО достатня для виконання поставлених завдань. З початку проведення антитерористичної операції інженерні війська та органи їхнього управління збільшилися майже вдвічі. За цей час сформовано 10 інженерних частин безпосереднього підпорядкування та майже 20 груп інженерного забезпечення, по інженерній роті у складі мотопіхотних частин, бригада у Кам'янці-Подільському, на черзі формування ще одного полку. Також було відремонтовано, закуплено та отримано завдяки міжнародній допомозі майже 500 одиниць інженерної техніки.

Свою майстерність, ефективність роботи та героїзм під час проведення антитерористичної операції військові інженери доводили неодноразово. Тут потрібно згадати старшин Андрія Олійника та Сергія Бруска, які виконували завдання з розмінування об'єктів, ділянок доріг та супроводу колон.

Згодом під час виконання завдань з розмінування Савур-Могили під обстрілами РСЗВ БМ-21 «Град» та мінометів незаконних збройних формувань і військових підрозділів Російської Федерації ці два військовослужбовці 143-го Центру розмінування отримали осколкові поранення, але продовжували виконувати завдання протягом ще двох діб.

З ПОЧАТКУ ПРОВЕДЕННЯ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ ІНЖЕНЕРНІ ВІЙСЬКА ТА ОРГАНИ ЇХНЬОГО УПРАВЛІННЯ ЗБІЛЬШИЛИСЯ МАЙЖЕ ВДВІЧІ

Ще два військові інженери — підполковники Олександр Лісовий та Ігор Маматов під час боїв у районі АТО разом із підлеглими захопили у противника автомобіль КАМАЗ-5350, 30-мм гранатомет АГС-17 та 12,7-мм кулемет «Корд», танк з боєкомплектом, малогабаритний вогнемет МРО-А та набої до різного виду стрілецької зброї. А згодом під час звільнення міста Артемівськ (зараз Бахмут) знешкодили декілька саморобних вибухових пристроїв та мін-пасток.

Загалом понад 50 військовослужбовців інженерних військ відзначені державними нагородами — орденами «Богдана Хмельницького» та «За мужність». Сотні інженерів отримали відзнаки Міністра оборони України та начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України.

Роман ВУС

ВІЙСЬКОВІ ІНЖЕНЕРИ НА «РУБЕЖІ-2016»

Нещодавно в Україні завершилися командно-штабні навчання «Рубіж-2016». У них брали активну участь і військові інженери. Зокрема, понтонно-мостові підрозділи інженерних військ вперше за часи незалежності України навели мостову переправу завдовжки 560 метрів та вантажопідйомністю 60 т через річку Дніпро. На цих навчаннях вони перекрили встановлені нормативи більш ніж у 1,5 раза.

Окрім понтонерів, до виконання практичних дій у ході навчань залучалися і підрозділи РХБ захисту. Вони здійснювали аерозольне маскування наведеної мостової переправи та спеціальну обробку озброєння і військової техніки, дегазацію обмундирування та спорядження, а також прогнозування радіаційної, хімічної і біологічної обстановок, масштабів наслідків аварій (руйнувань) АЕС, підприємств хімічної промисловості.

На цих навчаннях вперше на практиці було застосовано БПЛА, що дозволило командиру димового підрозділу здійснити контроль за повнотою аерозольного маскування мостової переправи та своєчасно маневрувати силами і засобами у ході димопуску.

Топографи ж на згаданому навчанні відпрацьовували завдання з оперативного фотодокументування місцевості та геопросторового моделювання із застосуванням прототипу «автомобіля штабного геоінформаційного» на базі автомобіля КрАЗ «МГЗ». Під час виконання завдань був практично перевірений встановлений комплекс оперативного моніторингу місцевості, розроблений ПрАТ «Інститут передових технологій». З його використанням була здійснена аерофотозйомка з БПЛА, подальша оперативна обробка оперативних даних, створені високоточні ортофотоплан та 3D-моделі місцевості району наведення переправи. Також із застосуванням безпілотника була проведена відеозйомка процесу наведення переправи в онлайн-режимі.

Інф. «НА»

РОЗВИТОК ДЕМОКРАТИЧНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ЗБРОЙНИМИ СИЛАМИ — ОДИН ІЗ ГОЛОВНИХ НАПРЯМІВ ВІЙСЬКОВОЇ РЕФОРМИ

СУЧАСНЕ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО БАЖАЄ БАЧИТИ АРМІЮ ПРОЗОРОЮ ТА ПІДКОНТРОЛЬНОЮ СТРУКТУРОЮ

Робочий варіант Концепції демократичного контролю над Збройними Силами України обговорили на міжнародному семінарі, який організував координатор проектів ОБСЄ спільно з Міністерством оборони України та Верховною Радою України. Під час заходу парламентарії, представники силових та безпекових відомств, міжнародні експерти, громадські активісти моделювали шляхи посилення парламентського та громадського нагляду за військовими.

— Демократичний цивільний контроль над Збройними Силами, оборонною сферою та правоохоронними органами держави є політичним стандартом Європи та вимогою НАТО щодо членства в цій організації, — зазначила під час відкриття міжнародного семінару «Демократичний контроль над Збройними Силами України» віце-прем'єр-міністр із питань європейської та євроатлантичної інтеграції України Іванна Климпуш-Цинцадзе. Також вона додала, що «агресія Росії проти України суттєво змінила громадську думку та ставлення українського політикуму на користь Альянсу».

— Це дало змогу остаточно відмовитися від політики позаблоковості та відновити повноцінний курс на євроатлантичну інтеграцію, — зауважила урядовець.

Своєю чергою заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції Ігор Долгов зауважив, що розвиток демократичного контролю за Збройними Силами — один із головних напрямів військової реформи, розпочатої Міністерством оборони України.

САМЕ ЦИВІЛЬНИЙ ДЕМОКРАТИЧНИЙ КОНТРОЛЬ ТА ЗАПРОВАДЖЕННЯ МОДЕЛІ НАЛЕЖНОГО ВРЯДУВАННЯ ДЛЯ СИЛ ОБОРОНИ ЗДАТНІ ПІДВИЩИТИ ФУНКЦІОНАЛЬНУ ЕФЕКТИВНІСТЬ ВІЙСЬКА. ЗОКРЕМА, ЧЕРЕЗ ЗАПРОВАДЖЕННЯ БІЛЬШ ОБҐРУНТОВАНИХ ТА ВЧАСНО УХВАЛЕНИХ РІШЕНЬ

— Водночас це вимога сучасного українського суспільства, яке бажає бачити армію прозорою та підконтрольною структурою, яка виконує волю народу, а не є політичним інструментом. Це складна, але досяжна ціль. Вже зараз ми спостерігаємо збільшення частки цивільного персоналу в Міноборони, почалася реорганізація силових відомств відповідно до найкращих практик країн НАТО. Впровадження концепції демократичного контролю дозволить нам продовжити успішну роботу в цьому напрямку і створити ефективну військову організацію, якій громадяни України можуть довірити захист своєї країни, — зазначив Ігор Долгов.

Під час заходу його учасники обговорили проект Концепції — документа, що закладає основи подальшого законодавчого врегулювання демократичного контролю в Україні. Концепцію розробили фахівці Проектного офісу реформ Міністерства оборони України — органу, що сприяє ефективним та демократичним перетворенням в оборонному відомстві.

Зокрема фахівці при обговоренні внутрішнього цивільного контролю зазначили, що вкрай необхідна «оцивільнена» структура Міністерства оборони України, яка включає розподіл відповідальності за підготовку, застосування та аналіз ефективності сил і засобів на рівні Міністерства оборони України та Генерального штабу ЗС України.

Учасники міжнародного семінару

На переконання представників Проектного офісу реформ МО України, залучення цивільних фахівців уможливить перенесення у військову сферу відповідних корисних знань та досвіду.

Як зауважив керівник Проектного офісу реформ МО України Андрій Загороднюк, в «оцивільненому» Міністерстві оборони України необхідно розробити штатний розпис посад, які можуть обійняти цивільні особи, зокрема Міністр оборони України та державний секретар Міністерства оборони України.

— Нова організаційно-управлінська модель має передбачати участь цивільних працівників у роботі ЗС України та поступове запровадження цивільних функцій та персоналу в сфері логістики, медицини, фінансів та бухгалтерського обліку, психологічної допомоги, юридичної служби тощо, — зазначив Андрій Загороднюк.

Також йдеться про запровадження законодавчо закріпленої горизонтальної взаємодії з органами виконавчої влади. Одним із прикладів ефективної побудови системи горизонтальної взаємодії, на переконання експертів Проектного офісу реформ, є Бюро політично-військових відносин Державного департаменту США та програма радників із зовнішньої політики POLAD, досвід якого рекомендовано вивчати для аналізу можливості подальшої імплементації його елементів в українському контексті.

Заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції Ігор Долгов

Як зазначають фахівці, Концепція цивільного демократичного контролю має запропонувати держави не лише ідеальний «кінцевий стан».

— Критично важливі реалістичні етапи реформи, крок за кроком, що не призведуть до руйнування працюючих адміністративних та оперативних механізмів, адже стан хаосу є гіршим, ніж недосконалі рішення, — зауважив Андрій Загороднюк.

На переконання фахівців, саме цивільний демократичний контроль та запровадження моделі належного врядування для сил оборони здатні підвищити функціональну ефективність війська. Зокрема, через запровадження більш обґрунтованих та вчасно ухвалених рішень, значна кількість яких, як правило, делегується на найнижчий рівень, а не приймається «на горі», як у чинній пострадянській моделі. Саме тому наступним кроком після ухвалення Концепції має стати подальша деталізація через розробку відповідальних правил та процедур.

Як зауважив координатор проектів ОБСЄ в Україні Вайдотас Верба, головне завдання його офісу насамперед полягає в озброєнні українських партнерів знаннями про те, яким чином демократичний контроль працює в інших державах з регіону ОБСЄ.

— Наші українські колеги матимуть можливість обрати та навіть вдосконалити моделі, які працюватимуть в інтересах суспільства та із врахуванням місцевих реалій. Стала практика контролю за військовими насправді ніколи не працює на послаблення здатності країни захищати себе, навпаки, це інструмент посилення безпеки із врахуванням потреби захищати права людини, — зазначив він.

Вадим КОВАЛЬОВ

СТВОРЕНО ВЕБ-РЕСУРС ЦИВІЛЬНОГО КОНТРОЛЮ НАД ВІЙСЬКОВОЮ СФЕРОЮ

Під час міжнародного семінару, присвяченого обговоренню Концепції демократичного контролю за Збройними Силами України, представниками Проектного офісу реформ оборонного відомства було презентовано веб-ресурс www.civilian.defence-reforms.in.ua

Як повідомили фахівці, на зазначеному веб-ресурсі зібрані матеріали щодо кращих світових практик у сфері демократичного контролю та інформація для громадян щодо впровадження демократичного цивільного контролю в Україні.

— Ми зробили сайт максимально простим, доступним та легким у користуванні, — зазначила під час презентації веб-ресурсу старший комунікаційний менеджер Проектного офісу реформ МО України Наталія Чурікова. — Сайт насичений корисною інформацією та містить кращий міжнародний досвід про норми цивільного контролю, встановлені ОБСЄ.

На сайті також є дуже важлива інформація для ветеранів АТО, військовослужбовців та військовозобов'язаних. Зокрема на веб-ресурсі містяться зразки всіх необхідних заяв для демобілізованих військовослужбовців, інформація щодо їхніх пільг, прав та соціальних гарантій тощо. Тобто це унікальна база даних, зібраних на одному ресурсі. Також сайт містить розділ, присвячений захисту прав цивільних осіб, та види порушень і відповідальність за них.

Окрім цього, даний інформаційний ресурс містить розділ «Зворотний зв'язок», де можна залишити свої запитання або повідомлення.

Вадим КОВАЛЬОВ

СВІТОВА ПРАКТИКА

У системі демократичного контролю над Збройними силами, наприклад, Великобританії чільне місце займає Рада оборони (англ. — Defence Council) на чолі з Державним секретарем з питань оборони, який також є членом парламенту. Рада оборони — головний орган, що опікується оперативною діяльністю армії, тоді як відповідальним за управління обороною в цілому є Комітет оборони (англ. — Defence Board). Його також очолює Держсекретар, забезпечуючи принцип парламентського контролю за сектором безпеки та оборони.

Важливим інструментом громадянського контролю над державною обороною є процес формування оборонного бюджету. Моніторинг витрат, управління та політику британського Міністерства оборони здійснює Парламентський комітет Палати громад. Водночас контроль за ефективністю оборонних витрат здійснює Комітет з державних рахунків Палати громад.

Інф. «НА»

УРОКИ «НА МАЙБУТНЄ»,

АБО ЧИМ СХОЖІ ВІЙНА В 60-ТІ РОКИ МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ У В'ЄТНАМІ ТА НИНІШНЯ ГІБРИДНА АГРЕСІЯ ПРОТИ УКРАЇНИ

У червні 1962 року Президент США Д. Ф. Кеннеді у промові перед випускниками військової академії «Вест Пойнт» заявляє про нову стратегію США щодо повстань, організованих комуністами за підтримки Радянського Союзу та Китаю в різних куточках планети: «Це тип війни, новий за своєю інтенсивністю і разом з тим традиційний, — війна партизанів, повстанців, змовників, убивць; війна засідок, а не битв; інфільтрації, а не агресії; прагнення перемоги шляхом виснаження і дезорганізації противника замість втягування його у відкриту війну. Такий стан вимагає від нас розробити абсолютно нову стратегію, нові типи збройних сил, нове військове обладнання та спорядження, нові й ефективні методи політики, інформаційних заходів та військової підготовки».

14 червня 2016 року в ході робочої науково-практичної конференції «Уроки гібридної війни: військові аспекти» в Генеральному штабі Збройних Сил України Президент України — Верховний Головнокомандувач ЗС України звертається до керівництва силових відомств держави:

— Ми повинні визначити і забезпечити неухильне дотримання єдиних для всіх силових структур правових і технічних вимог до розробки і прийняття на озброєння нової техніки і поставок військового майна з урахуванням не тільки стандартів армій країн НАТО, а й гібридного характеру агресії проти нашої країни, яка нині триває з боку РФ. Це не тільки наступ і агресія на наших кордонах. Це ще й активна інформаційна і пропагандистська війна, щоб посіяти розбрат, розчарування, пригнічення всередині України. Це активність різного роду диверсантів та терористів. Наводячи наклепи на нашу державу, її керівництво, війська і народ, намагаючись шляхом диверсій та терору залякати наш народ, ворог намагається перенести зусилля на дестабілізацію внутрішньої ситуації в Україні. Розв'язана проти нашої держави гібридна війна вимагає від нас продовжувати застосовувати асиметричне комплексне реагування на загрози. Оборона від гібридної агресії теж повинна бути гібридною. В цьому контексті, питання побудови територіальної оборони з урахуванням досвіду останніх двох років повинно бути ретельно опрацьоване.

Недаремно навів такі розлогі цитати керманичів держав. Між ними та відповідними подіями — 54 роки. Але, як бачимо, теорія та практика так званої гібридної агресії з часів В'єтнаму зовсім не втратила своєї актуальності. Тим більше, що й агресор — майже той самий. Тож зовсім не даремно в даному випадку обидва президенти (і тогочасний американський, і нинішній український) ведуть мову про один вид протиборства — асиметричну (гібридну) війну.

Крім того, виступаючи перед військовою елітою України під час цієї конференції, Верховний Головнокомандувач ЗС України невипадково наголосив на необхідності підготувати інфраструктуру і відповідну матеріально-технічну базу держави, щоб мати можливість за потреби оперативно розгорнути в країні партизанський рух, оптимізувати роботу підприємств оборонно-промислового комплексу, створити нові потужності і виробництва, виготовляти нові озброєння як в умовах повномасштабної війни, так і в умовах гібридної, асиметричної війни.

Звичайно, між гібридною агресією «народно-демократичного» Північного В'єтнаму проти Південного за підтримки та прямої участі Китаю та СРСР і нинішніми подіями у Криму та на Сході України є помітна різниця. Але дещо спільне в них все ж таки є. Насамперед це стосується уроків «на майбутнє», що, безперечно, потребують всебічної оцінки.

Першим і головним є те, що гібридний характер агресії не виникає сам по собі і не є чимсь природним. Це цілком свідома та цілеспрямована стратегія, обрана агресором. Пригадаймо декілька фактів з нашого недалекого минулого, а саме — з початку російської агресії проти України.

Що ж стало приводом для розгортання бойових дій на Сході нашої країни? Це були штучно інспіровані з-за східного кордону заворушення в кількох великих містах Сходу і Півдня України та активна діяльність російських спеціальних органів (насамперед диверсантів) на українській території. Зайве наводити тут безліч доказів, яких повно як у вітчизняних, так і в закордонних ЗМІ, дотичності правлячого нині у Кремлі режиму до подій на Сході нашої країни, лише нагадаю, звідки взявся у Слов'янську Гіркін (Стрєлков) і хто фінансував потік російських «добровольців», зброї та боєприпасів з путінського «воєнторгу» на Донбас. Все це можливо порівняти із масованими поставками радянської зброї до Північного В'єтнаму і підживлення «партизанського» руху на теренах його південної частини. Цікаво, що ні тоді, ні зараз нападника не зупиняла потреба в прямому застосуванні, нехай і погано замаскованому, в агресії своїх військ. Поява радянських «військових спеціалістів» у В'єтнамі і російських «добровольців» (а часом і кадрових частин та підрозділів) на Донбасі мають спільну методологічну основу — гібридний характер агресії як свідомо обрану загарбником стратегію її ведення. Це також стосується і подій у Криму, де гібридний характер агресії, як свідомо обрана стратегія окупанта, проявився найбільш яскраво у вигляді операції «референдум» та анексії півострова «зеленими чоловічками».

Приводом для розгортання бойових дій на Сході нашої країни були штучно інспіровані з-за східного кордону заворушення в кількох великих містах Сходу та Півдня України

ПОТІК РОСІЙСЬКИХ «ДОБРОВОЛЬЦІВ», ЗБРОЇ ТА БОЄПРИПАСІВ З ПУТІНСЬКОГО «ВОЄНТОРГУ» НА ДОНБАС МОЖЛИВО ПОРІВНЯТИ З МАСОВАНИМИ ПОСТАВКАМИ РАДЯНСЬКОЇ ЗБРОЇ ДО ПІВНІЧНОГО В'ЄТНАМУ І ПІДЖИВЛЕННЯ «ПАРТИЗАНСЬКОГО» РУХУ В ЙОГО ПІВДЕННІЙ ЧАСТИНІ

Другим уроком, безперечно, є поява та активне використання проти об'єкта агресії «внутрішнього» фактору. Причому це стосується багатьох сторін — від офіційних, легальних політичних організацій та ЗМІ у країні, до діяльності всередині її диверсійно-терористичного підпілля, диверсантів та розвідувальної мережі агресора та його так званих агентів впливу. Кінцева мета — розхитати ситуацію в країні, влаштувати хаос та безлад, щоб зламати волю її керівництва та народу до опору. Аби переконатися в наявності такого підходу в стратегії агресора, достатньо сьогодні не тільки, наприклад, пригадати обнародувані нещодавно матеріали з таємного листування одного з найближчих помічників нинішнього кремлівського керманича — добре відомого Суркова під назвою «Шатун» щодо дестабілізації ситуації в Україні, а просто уважно придивитися до змісту нинішніх «політичних баталій» як у парламенті країни, так і загалом на її політичній арені. Відверте антидержавницьке спрямування діяльності окремих політичних сил, що апріорі є грою на боці агресора, як і тон окремих вітчизняних ЗМІ, стає дедалі важче замаскувати воланнями про право на політичні та ідеологічні уподобання, свободу слова та інші демократичні цінності. Зв'язок між агресором та цими прибічниками «альтернативного погляду» на розвиток подій стає дедалі очевиднішим (від виступів на телешоу в РФ до саботування прийняття парламентом вкрай важливих для країни законів).

У цьому ж контексті цілком сміливо можна розглядати і організовані за допомогою «внутрішнього» ворога вибухи в кількох містах України (Харків, Одеса) та наполегливі спроби «підняти на боротьбу з хунтою» місцеве населення шляхом провокацій та залякування (влаштовуючи вибухи у військкоматах, на залізничних коліях, в місцях відпочинку, зокрема кафе та нічних барах). Усі ці акції агресор організовує не тільки і не стільки силами своїх спеціальних служб, як значною мірою за допомогою «місцевого контингенту».

Третій урок полягає в тому, що гібридний характер агресії потребує від агресора високого рівня взаємодії його керівних структур із виконавчими «інструментами». Інакше весь сенс надання агресії гібридного характеру втрачається. У цьому сенсі є показовою історія зі збиттям малазійського Boeing-777 рейсу MH-17. Потік сфальшованих версій, різноманітних «інформаційних повідомлень» та просто відвертої брехні про цю трагедію з боку агресора видає його причетність до неї, як то кажуть, з головою. А все через неузгодженість дій різних структур країни-агресора, які так і не спромоглися «народити» більш-менш адекватну причину катастрофи, яка б могла хоч на якийсь час імітувати правду. Всі ці «версії» не тільки суперечили одна одній, вони взагалі не мали ознак адекватності. Як результат — одностайний висновок міжнародної слідчої групи про причини та винуватців трагедії…

Як бачимо, нинішні події на Сході України (а також у Криму) мають певний методологічний зв'язок із подіями минулого. Наприклад, із тим, що відбувалося взимку 1939 року у Фінляндії, з війною у В'єтнамі, подіями на Кубі або нинішніми та минулими подіями на Близькому Сході. Їхні сценарії дуже схожі — виникнення «народної республіки» і подальша війна із центральним урядом за дбайливої і всебічної підтримки (іноді з прямим військовим втручанням) «зацікавленої» третьої сторони. Попри різницю в часі та місці цих подій, їх об'єднує участь щоразу однієї і тієї ж «третьої» сторони. Колись вона називалася СРСР, а сьогодні це Російська Федерація, що сповідує ту ж ідеологію. Час інший, а методи світового агресора змінилися лише в деталях…

Костянтин МАШОВЕЦЬ

Бронеавтомобіль «Козак-2»

«КОЗАК-2»

ПІД ЧАС ВИПРОБУВАННЯ «НАМОТАВ НА КАРДАН» ПОНАД 10 000 КІЛОМЕТРІВ

УПРОДОВЖ П'ЯТИ МІСЯЦІВ ЦЕЙ БРОНЕАВТОМОБІЛЬ ВИПРОБОВУВАЛИ В УМОВАХ БЕЗДОРІЖЖЯ

На Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека-2016» серед перспективних розробок бронетехніки був представлений «Козак-2». Нещодавно цей бронеавтомобіль, виготовлений ПрАТ "НВО «Практика», успішно пройшов п'ятимісячні державні випробування. За цей час «Козак-2» «намотав на кардан» понад 10 000 кілометрів. Рухатися доводилося як дорогами загального користування, так і в умовах бездоріжжя. Але завдяки системі повного приводу бронеавтомобіль з легкістю долав важкопрохідні ділянки місцевості, глибокий пісок та сніг, а наявність високого кліренсу — 350 мм — дозволяє йому «не помічати» залізобетонні перешкоди заввишки 35 сантиметрів і більше.

— «Козак-2» створений на повноприводному шасі Iveco Euro Cargo. На цій платформі ми зупинилися з кількох причин. Насамперед вона добре себе зарекомендувала під час тривалої експлуатації в країнах Євросоюзу і не лише. При цьому важливо, що ця платформа дозволяє розмістити 10 бійців та забезпечити їм комфортні умови під час маршу на відстань до 1000 кілометрів на одній заправці в різних кліматичних умовах від -40 до +50^{0}С. При цьому середні витрати пального становлять по дорогах загального призначення 24 літри на 100 кілометрів пробігу. На цей бронеавтомобіль також встановлений італійський турбодизельний двигун Iveco Tector потужністю 280 к.с. і об'ємом 5,9 л, що дозволяє розвивати швидкість до 70 км/год по пересіченій місцевості, а по шосе — 100 км/год.

Черговою особливістю «Козак-2» є підвищений рівень бронезахисту. За словами начальника відділу сертифікації ПрАТ «НВО «Практика» Володимира Мороза, кулестійкість перевірялася у спеціалізованій лабораторії Міноборони. Стрільба велася бронебійно-запалювальними кулями калібру 7,62 мм з автомата АКМ з відстані 10 метрів. При цьому типові конструктивні елементи бронеавтомобіля — двері, вікна, бійниці, місця кріплення шанцевого інструменту — всередині залишилися неушкодженими.

ПОСИЛЕНА КОНСТРУКЦІЯ ПРОТИМІННОГО ДНИЩА «КОЗАК-2» ЗАБЕЗПЕЧУЄ НАДІЙНИЙ ЗАХИСТ ЕКІПАЖУ ПРИ ПІДРИВІ

Своєю чергою посилена конструкція протимінного днища «Козак-2» забезпечує надійний захист екіпажу від ураження при підриві на мінно-вибухових пристроях. У цьому переконалися під час підриву під днищем бронеавтомобіля 6 кг заряду у тротиловому еквіваленті. А датчики, які були встановлені на манекені, розміщеному всередині машини, не зафіксували критичних перевантажень. Також не було виявлено проникнення осколків чи обривання конструктивних елементів бронеавтомобіля. Все це завдяки особливій конструкції днища, яке має V-подібну форму. Завдяки цьому кінетична енергія вибухової хвилі спрямовується не вгору, а наче розпорошується, розходячись по боках від днища. До того ж протимінні сидіння під час вибуху автоматично піднімаються, чим збільшується відстань від підлоги, що убезпечує бійців від ушкоджень.

Для вогневого ураження противника «Козак-2» обладнано бронебаштою з 12,7 мм кулеметом. При цьому вона забезпечує круговий захист кулеметника. У ході державних випробувань також перевірялася зручність ведення вогню як на місці, так і під час руху. За відгуками кулеметників, наявність обертального кільця в башті забезпечує плавність її руху в різних площинах. Окрім того, екіпаж може вести вогонь з автоматів через бійниці корпусу бронемашини.

Сергій ВОРОНКОВ

БРОНЕЖИЛЕТ «КОРСАР-Мпл» ДОЗВОЛЯЄ ТРИМАТИСЯ НА ВОДІ БЛИЗЬКО ДВОХ ГОДИН

Компанія «НВП «Темп-3000» продемонструвала бронежилет «Корсар-Мпл». Він розроблений для підрозділів силових структур України, які виконують завдання на морі та інших водних перешкодах. Маючи всі характеристики сучасного бронежилета (захист від куль і осколків), «Корсар-Мпл» завдяки позитивній плавучості здатний значно полегшити перебування військовослужбовця у водному середовищі. Жилет становлять три частини: захист грудей, захист спини і комір. У м'якому балістичному пакеті бронежилета «Корсар-Мпл» використовується надвисокомолекулярний поліетилен (НВМПЕ). Разом з елементом плавучості м'який балістичний пакет запакований у водонепроникний чохол з неопрену. «Корсар-Мпл» споряджується м'якими балістичними пакетами з класом захисту 1А стандарту України або IIA за стандартом NIJ 0101.04 США. Також бронежилет може споряджуватися жорсткими бронепластинами від 4-го по 6-й клас захисту за стандартом України або від III по IV клас стандарту NIJ 0101.04 США.

Бронежилет «Корсар-Мпл»

«Корсар-Мпл» може регулюватися по висоті і по талії за допомогою плечових клапанів та бокових куліс із текстильною застібкою, що забезпечує його посилену фіксацію. По всій зовнішній поверхні бічних куліс нашита ремінна стрічка, що дозволяє розміщувати елементи спорядження.

Комір бронежилета закріплений на елементі захисту спини і додатково причіпляється фастексами до елементу захисту грудей. У ньому також розміщуються м'який балістичний пакет і елемент плавучості. Для додаткової фіксації на тілі людини і надійної евакуації відповідна стропа не лише закріплена на елементі захисту спини, але й має продовження, що дозволяє додатково зафіксувати елемент захисту спини до тіла за допомогою рамки і текстильної застібки типу Velcro.

За словами провідного інженера компанії Володимира Михальова, «Корсар-Мпл» вже пройшов випробування в реальних умовах на воді. Зокрема, військовослужбовець вагою 79 кг, одягнений у жилет, протримався на воді близько 2 годин.

Сергій ВОРОНКОВ

КОМБІНЕЗОН ТАНКІСТА Є САМОГАСНИМ

На Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека-2016» вітчизняна компанія «НВП «Темп-3000» представила сучасні захисні комплекти для механіків-водіїв та інших членів екіпажів бойових броньованих машин. До речі, на створення повного циклу виробництва вогнетривкої тканини для одягу танкістів пішло близько року. У підсумку була опанована технологія з виготовлення метаарамідних негорючих ниток і тканин, які й стали основою при виготовленні цього спецодягу.

Комбінезон танкіста призначений для індивідуального захисту військовослужбовців, які входять до складу екіпажів БМП, БТР, танків, САУ та інших бойових машин від впливу підвищених температур і полум'я. Він виготовляється з негорючої метаарамідної тканини (температура займання 610 °С), яка є самогасною, що забезпечує захист від опіків другого і третього ступеня. При впливі підвищених температур тканина стає щільнішою і утворює обвуглену, але міцну поверхню, яка продовжує забезпечувати відмінну термічну ізоляцію шкіри. Тканина не плавиться і не утворює потьоків, має низьку теплопровідність і стабільну антистатику.

Комбінезон становлять куртка і брюки, пошиті як одне ціле, з центральною застібкою-блискавкою. На ньому розміщені дві врізні грудні кишені з двостороннім доступом під праву і ліву руку; нарукавні кишені для особистих речей користувача; стегнові накладні кишені.

Щоб уникнути травматизму при діях на техніці, комбінезон оснащений ліктьовими і колінними кишенями для вставки захисних демпферів. Комбінезон танкіста має систему евакуаційних ременів, які за потреби витягуються з розрізу на спині.

Комбінезон танкіста становлять куртка і брюки, пошиті як одне ціле, з центральною застібкою-блискавкою

Інф. «НА»

ПЕРСПЕКТИВНІ НОВАЦІЇ В МОДЕРНІЗАЦІЇ МІ-8

ВЕРТОЛЬОТИ ОСНАСТЯТЬ СИСТЕМОЮ ВИСОКОЕФЕКТИВНОГО АКТИВНОГО ЗАХИСТУ ВІД КЕРОВАНИХ РАКЕТ З ІНФРАЧЕРВОНИМИ ГОЛОВКАМИ САМОНАВЕДЕННЯ, СУЧАСНОЮ ОГЛЯДОВОЮ ОПТИКО-ЕЛЕКТРОННОЮ СИСТЕМОЮ ТА ІНШИМИ НОВИНКАМИ

Директор ДП «Авіакон» Анатолій Буцан представляє макет модернізованої кабіни Мі-8

На цьогорічному Міжнародному авіакосмічному салоні «Авіасвіт-ХХІ» Державне підприємство «Конотопський авіаремонтний завод «Авіакон» представило демоверсію кабіни Мі-8 — макет-прототип одного з найпоширеніших вертольотів у світі. Удосконаленням, продовженням ресурсу та модернізацією цієї машини займаються й інші підприємства, наприклад, АТ «Мотор Січ» виготовляє та ремонтує двигуни гвинтокрила. Конотопські ж майстри тим часом теж взялися за модернізацію й оснащення кабіни найсучаснішим обладнанням

Зокрема, йдеться про оснащення вертольотів оглядовою оптико-електронною системою, встановлення метеолокатора, сучасного радіо- та супутникового зв'язку, багатофункціональних радіонавігаційних систем. Також пропонується адаптувати кабіну екіпажу і світлотехнічне обладнання вертольота до виконання польотів з окулярами нічного бачення, оснастити приладові дошки кабіни екіпажу багатофункціональними індикаторами для відображення картографічної, пілотажно-навігаційної, метео- та відеоінформації. І це ще не весь перелік модернізації кабіни Мі-8 від «Авіакону».

Координатор проекту — заступник директора з виробництва та постачання Юрій Трофименко каже, що авіаконівці привезли на «Авіасвіт» лише те, що встановлено в макеті кабіни, а поза кадром залишаються такі доробки, як потужний авіаційний прожектор, система раннього попередження про зіткнення з землею та в повітрі, твердотільні реєстратори польотної інформації, авіаційні пеленгатори аварійних частот, бронювання, система високоефективного активного захисту від керованих ракет з інфрачервоними головками наведення, електролебідка підвищеної вантажопідйомності та багато іншого.

Скажімо, що стосується встановленого на Мі-8 прожектора SX-16, то він управляється спеціальним джойстиком із кабіни вертольота. І може використовуватися як звичайний прожектор, так і як інфрачервоний. На нього встановлюється спеціальна насадка, яка підсвічує, скажімо, зону посадки, інфрачервоним променем. Завдяки цьому льотчику в окулярах нічного бачення добре видно зону екстреної посадки чи десантування.

Прожектор SX-16

Крім того, що вертольоти отримують можливість літати й застосовувати озброєння в нічних умовах, вони можуть бути обладнані сучасною супутниковою системою GPSMAP-696, що фокусується на авіаційній навігації і картографії.

На відміну від старої моделі цей прилад має більше функціональних можливостей, більший дисплей, кращу якість зображення навіть при сонячному світлі, що для льотчиків є дуже важливим фактором. До того ж GPSMAP-696 додатково обладнаний ультрахвильовим діапазоном частот, що дозволяє пілотам слухати переговори різних служб підтримки.

КРІМ ТОГО, ЩО ВЕРТОЛЬОТИ ОТРИМУЮТЬ МОЖЛИВІСТЬ ЛІТАТИ Й ЗАСТОСОВУВАТИ ОЗБРОЄННЯ В НІЧНИХ УМОВАХ, ВОНИ МОЖУТЬ БУТИ ОБЛАДНАНІ СУЧАСНОЮ СУПУТНИКОВОЮ СИСТЕМОЮ GPSMAP-696, ЩО ФОКУСУЄТЬСЯ НА АВІАЦІЙНІЙ НАВІГАЦІЇ І КАРТОГРАФІЇ

— Ми здатні виконати величезний обсяг робіт з цією технікою і, звичайно, чекаємо нових замовлень від партнерів. Для цього, власне, і продемонстрували цей макет на міжнародному авіакосмічному салоні, — говорить директор ДП «Авіакон» Анатолій Буцан.

Окремим напрямком модернізації керівник заводу вбачає освоєння виробництва як на потужностях «Авіакону», так і у співпраці з іншими провідними підприємствами України. Йдеться про деталі та монтажні комплекти власного виробництва для виконання програми імпортозаміщення. На сьогодні загальна кількість деталей, що виробляються підприємством у цьому напрямку, становить понад 3000 одиниць.

Юрій ІГНАТ

ПІЛОТИ БАЧИТИМУТЬ УНОЧІ

Оптико-електронна система — «очі» вертольота

Оптико-електронна система (ОЕС) — це електронні «очі» вертольота, які допомагають пілоту добре орієнтуватися як під час нічних польотів, так і в умовах поганої видимості. При цьому ОЕС взаємодіє із системами зв'язку, навігації, озброєння, а також бортовим комп'ютером та різними датчиками.

До її складу можуть входити: денний оптичний канал прямого бачення через окулярну систему, тепловізорний прилад, денна телевізійна система, ТВ-система для роботи при низьких рівнях освітленості — у сутінках і вночі, лазерний цілевказівник-далекомір та інші технології.

Завдяки цим сучасним прицільним, а також навігаційним комплексам, розробленим вітчизняними виробниками, можливості гвинтокрилих машин значно розширюються, дозволяючи ефективно виконувати бойові завдання навіть у повній темряві.

Юрій ІГНАТ

УБЕЗПЕЧИТИСЯ ВІД ПЗРК

На вертольотах Мі-8 та Мі-24 встановлена станція оптико-електронного пригнічення «Адрос» КТ-01АВ. Її розробник — вітчизняна науково-виробнича фірма «Адрон». Вона забезпечує високоефективний активний захист вертольотів від керованих ракет з інфрачервоними головками самонаведення різних типів. Зокрема, ПЗРК типу «Игла», «Игла-1», «Игла-С», а також ракет Р-60 та Р-73 авіаційного базування.

Станція відхиляє з траєкторії польоту керовані ракети з ІЧ-наведенням з подальшим зривом їхнього супроводження шляхом створення похибки наведення в контурі управління ракетою. При цьому «Адрос» КТ-01АВ не потребує інформації про тип і частоту роботи інфрачервоної головки самонаведення, а також наявності системи виявлення пусків ракет.

Додатково на вертоліт монтується комбінований пристрій викиду «Адрос» КУВ 26–50, призначений для розміщення та викиду хибних теплових цілей і протирадіолокаційних пасивних завад калібру 26 мм та 50 мм. Викинуті «пастки» створюють хибну інформацію про місцезнаходження літального апарата і, як наслідок, до промаху ракети. Виріб може застосовуватися на всіх етапах польоту як в ручному, так і автоматичному режимах.

«Адрос» КТ-01АВ

Інф. «НА»

ДАМОКЛІВ МЕЧ

НАД ЕКОСИСТЕМАМИ ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЙ

6 ЛИСТОПАДА — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАПОБІГАННЯ ЕКСПЛУАТАЦІЇ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА ПІД ЧАС ВІЙНИ ТА ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ

Залізничний міст, підірваний російськими окупантами над трасою Слов'янськ-Донецьк. Із таких цистерн на землю могло витекти все що завгодно, спричинивши екологічну катастрофу

В окупованому Севастополі заради будівництва житлового будинку знищується гай унікальних дерев фісташки туполистої, занесеної до Червоної книги України

15 років тому Генасамблея ООН оголосила 6 листопада кожного року Міжнародним днем запобігання експлуатації навколишнього середовища під час війни та збройних конфліктів. Приймаючи це рішення, вона брала до уваги, що шкода, заподіяна довкіллю під час збройних конфліктів, призводить до погіршення стану екосистем та природних ресурсів на тривалий період після закінчення конфліктів

І насправді, окрім людських страждань, що завдає війна, під час неї також руйнується навколишнє середовище. Не так давно міністр екології та природних ресурсів України Остап Семерак заявив, що російські окупанти та їхні маріонетки в Криму й на Донбасі завдали екології цих регіонів непоправної шкоди.

— Воєнний конфлікт на Сході країни й тимчасова окупація Криму — це природоохоронна катастрофа для цих регіонів. Ми не можемо оцінити збитки, завдані рослинності в степах, тваринному світу та річкам. А також те, скільки лісу вирубано в національних природних парках, — зазначив посадовець.

На сьогодні можливостей щось змінити на території Криму та ОРДЛО немає, оскільки оцінити екологічну ситуацію можна тільки за космічними знімками та повідомленнями в окупаційних ЗМІ. Так, ми знаємо достеменно, що на тимчасово непідконтрольних Україні територіях з'являються кар'єри, в яких видобувають вугілля із порушенням всіх норм і стандартів, і ця шкода природі є непоправною. Забруднені й водні ресурси. Викиди з військової техніки потрапляють у ґрунтові води та річки.

Кримський заповідник, який ще 1918 року отримав статус національного, за свою історію зазнав чимало перетворень, і сьогодні він повертається в найгірше минуле — стає, як і за радянських часів, зоною «спецсафарі» для російських можновладців. Одразу ж після анексії Кримського півострова, ще 26 березня 2014 року, кремлівські маріонетки оголосили про неминучу націоналізацію всіх заповідників Криму, а вже 4 червня того ж року нелегітимна Рада міністрів так званої Республіки Крим видала розпорядження № 464-р «Про передачу об'єктів нерухомості в безоплатне користування управлінню справами президента РФ». У переліку цих об'єктів — санаторії, резиденції, пансіонати та… Кримський природний заповідник. І хоча навіть російські природоохоронні організації виступили проти такого рішення, у жовтні 2014 року «Комплекс Крим», до якого було включено й заповідник, увійшов до складу управління справами президента держави-агресора. І от уже два роки в заповідній зоні вищим державним чинам федерації надаються послуги «рекреаційно-мисливського характеру».

Варто згадати, що станом на березень 2014 року 8,3% території АРК перебували під захистом закону України. Це 196 об'єктів природно-заповідного фонду загальною площею 220 тис. га. Ще 11 об'єктів розміщені в Севастополі й займають 30,27% його площі — це 26,15712 тис. га. Саме у Криму містяться 6 із 19 природних заповідників України, що становлять найціннішу категорію природно-заповідного фонду із суворим охоронним режимом території.

Заступник голови Національного екологічного центру України Олексій Василюк переконаний, що найбільшими загрозами екології Криму є військові навчання окупаційних військ та будівництво сумнозвісного керченського мосту.

ОКРІМ ЧИСЛЕННИХ МІСЦЬ НЕКОНТРОЛЬОВАНОГО ЗБЕРІГАННЯ ОТРУТОХІМІКАТІВ, ОКРЕМІ ОБ'ЄКТИ НА ДОНБАСІ ЗАГРОЖУЮТЬ І РАДІАЦІЄЮ

— Сьогодні Крим перетворюється на зону техногенної катастрофи, — говорить еколог. — По-перше, це постійні військові навчання на Керченському півострові, а Керченський півострів — це регіональний ландшафтний парк «Караларський», Опуцький та Казантипський природні заповідники. По-друге, великою загрозою є міст. Він поставить крапку на спробах зберегти цю територію як природний та історико-культурний об'єкт, а з Керченським півостровом стане те, що з будь-яким портовим містом. До того ж його будівництво не дасть кримчанам ані газу, ані води, натомість міст допоможе Кремлю збільшити свою військову присутність у Криму, аби й надалі псувати екологію півострова.

Мало хто знає, але є вид молюсків, який завдяки анексії Криму зник у Європі. Це невеличкий равлик, який жив біля одного джерела в гірському Криму. Після анексії Росія побудувала навколо джерела величезну бетонну дамбу…

Якщо Крим і надалі залишатиметься в руках окупантів, то його майбутнє є досить примарним і зовсім не райдужним. Втрата водопостачання з материкової України призведе до будівництва мережі водосховищ, а будівництво керченського мосту — до неконтрольованого видобутку піску та гальки. Також екології Криму шкодять розробка родовищ корисних копалин, захоплення територій під приватне будівництво та багато інших чинників.

А в районі АТО заповідні об'єкти пошкоджені ще більше, ніж в анексованому Російською Федерацією Криму. Це і неконтрольовані «копанки», і наслідки обстрілів окупаційних військ тощо. Крім того, на прикладі сирійських «друзів» Путіна, які застосовують проти власного народу хімічну зброю, ми знаємо, наскільки жорстоким і підступним може бути Кремль, а хто може дати гарантію, що російські загарбники не застосують її й на Донбасі? Ніхто. Та навіть якщо цього не станеться, на окупованій частині Донбасу знаходиться величезна кількість хімікатів, за зберіганням яких немає належного нагляду, що може призвести до техногенної катастрофи. Не додають оптимізму й будівництво ворогом різноманітних укріплень, руйнування систем газо-, водо-, теплопостачання й ЛЕП, що також завдає величезної шкоди екосистемам регіону.

— Екологія в анексованому Криму та на тимчасово окупованому Донбасі покинута напризволяще, — констатує еколог Повітряних Сил Збройних Сил України офіцер служби РХБ захисту та екологічної безпеки відділу оперативно-бойового забезпечення військ штабу Командування ПС ЗС України майор Сергій Савченко. — Так, до російської агресії проти України будь-які військові навчання та екологічно небезпечні будівництва (наприклад, зона фізичного захисту могильника радіоактивних відходів, «об'єкт М», смт Багереве) проходили неодноразові погодження з місцевими органами самоврядування та Мінприроди. Їхнє проведення дозволялося лише в ті періоди року, коли вони є безпечними для довкілля. Зараз на це у Криму та в тимчасово окупованих районах Донецької та Луганської областей не звертають уваги, природоохоронні проекти згорнуто, натомість тривають безкінечні широкомасштабні навчання. А вони перетворюють Крим на величезну військову базу, у якої немає ніяких зобов'язань перед природою...

На останньому засіданні Генасамблеї ООН з навколишнього середовища Україна ініціювала ухвалення резолюції «Захист навколишнього середовища в районах, уражених збройними конфліктами». Вона була підтримана багатьма країнами. Міністр екології та природних ресурсів Остап Семерак переконаний, що недооцінювати підтримку міжнародних партнерів не варто.

— Коли закінчиться воєнний конфлікт, а він точно закінчиться, всі резолюції будуть доказовими інструментами в рішенні судових суперечок. Наші експерти-екологи приєднаються до переговорних груп, які працюють у Мінську, — сказав він.

Олексій ТРИГУБ

Основним тактичним підрозділом військової розвідки продовжує залишатися група з 6–8 бійців

РОЗВІДНИКИ — «ОЧІ ТА ВУХА» КОМАНДИРІВ

ВОНИ ПОСТІЙНО НЕСУТЬ БОЙОВУ СЛУЖБУ НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЇ, ПО КРИХТАХ ЗБИРАЮЧИ ІНФОРМАЦІЮ ПРО ПРОТИВНИКА

Мало хто бачив їхні відкриті обличчя, знає прізвища та навіть імена. Адже цим бійцям доводиться діяти на території противника, причому нерідко в їхньому тилу. Йдеться про військових розвідників.

Навіть сьогодні, попри відносне перемир'я в районі проведення АТО, вони постійно несуть бойову службу на передньому краї, по крихтах збираючи інформацію про противника. Розвідники й є тими самими «очима та вухами» командирів та штабів.

Будь-яке командирське рішення приймається тільки на підставі розвідувальних даних, тому вимоги до знань та вмінь цих фахівців надвисокі. Бойова підготовка для них не зупиняється ні на хвилину. Проте, як говорять самі розвідники, це не означає, що вони постійно в повному спорядженні виконують якісь навчально-бойові завдання. Зважаючи на те, що чи не найефективнішою зброєю розвідника є його розум, вміння аналізувати ситуацію та приймати правильне рішення, важливим елементом їхньої підготовки є постійне вдосконалення професійних навичок.

Розвідник повинен уміти здійснювати стрибки з парашутом, десантуватися по канату із завислого гелікоптера. Також має досконало знати військову топографію, швидко і правильно фіксувати потрібні об'єкти, визначати за зовнішнім виглядом будь-яку зброю ймовірного противника, знати її характеристики, відмінно володіти технікою маскування та способами безшумного пересування місцевістю, добре плавати, здійснювати тривалі марш-кидки, влучно стріляти, досконало володіти прийомами рукопашного бою, знати військову термінологію мовою супротивника ...

— І це лише основні знання, вміння та навички. Та й неможливо передбачити все, що потрібно від розвідника в глибокому тилу ворога. На практиці все перелічене розподіляється між усіма бійцями розвідувально-диверсійної групи, але в ідеалі ними має володіти кожен військовослужбовець незалежно від того, хто він за своєю штатною спеціальністю: підривник, снайпер тощо, — розповідає один із розвідників 24-ї окремої механізованої бригади.

А якщо копнути глибше? Наприклад, у вимогах до мінно-підривної підготовки зазначено: вміло застосовувати вибухові речовини і засоби підривання, штатні міни і заряди. Це означає, що розвідник має знати характеристики вибухових речовин і засобів підривання, вогневий та електричний способи підривання, вміти готувати заряди і розраховувати їх для підриву грунту, дерева, цегли, каменю, бетону, залізобетону, металу.

ЧИ НЕ НАЙЕФЕКТИВНІШОЮ ЗБРОЄЮ РОЗВІДНИКА Є ЙОГО РОЗУМ. ПРОТЕ БІЙЦІ ПОВИННІ УМІТИ СТРИБАТИ З ПАРАШУТОМ, ВЛУЧНО СТРІЛЯТИ, ДОСКОНАЛО ВОЛОДІТИ ПРИЙОМАМИ РУКОПАШНОГО БОЮ ТОЩО

Коротше кажучи, розвідник повинен знати і вміти багато чого, а головне — як виконувати будь-які завдання і залишатися при цьому живим. Чим більше знає і вміє робити кожен боєць, тим більше шансів виконати поставлене розвідувальній групі завдання.

Чимало нюансів у підготовку військових розвідників вніс досвід АТО. По-новому була організована вся система ефективного використання та роботи розвідки, задіяні всі можливі засоби. Це й радіоелектронна, і повітряна, і багато інших видів розвідки, а не тільки групи бійців-розвідників. При цьому людський фактор під час виконання завдань залишився на першому місці.

— Як показала практика, основним тактичним підрозділом військової розвідки продовжує залишатися група з 6–8 бійців. При виконанні завдань на території противника вона завжди має діяти безшумно та непомітно. Адже якщо група вступила у бій і навіть вийшла із нього без втрат — завдання все одно вважається проваленим, — долучається до бесіди колега мого співрозмовника.

Але ситуації бувають різні. Тому розвідників також навчають вступати в бій, прикриваючи один одного методом «двійки». Це суто українське ноу-хау. Такий маневр бійці застосовують, аби вогнем прикривати напарника, коли йому потрібно перезарядити зброю. Головна вимога: у противника не повинно лишатися жодного шансу навіть голови підняти, не кажучи вже про контратаку. Сенс у тому, що коли група побачила ворога — швидко відбиває напад і відходить, щоби зберегти сили та засоби.

Роман ВУС

ПРОФЕСІЙНА МОВА

Виконуючи завдання, розвідники здебільшого спілкуються за допомогою жестів.

Деякі з них ми теж використовуємо в повсякденному житті, наприклад, прикладений до уст вказівний палець означає «Тихіше!», а якщо ми вказівним пальцем вказуємо на себе, то це означає «я».

Але є і специфічні. «Лягай!» — підняти зігнуту в лікті руку до підборіддя і швидко опустити її долонею вниз. «Увага!» — підняти руку на висоту голови. «До мене!» — підняти руку вгору, зробити кругові рухи над головою і енергійно опустити її вниз. Для пересування вперед, назад, в сторони слід підняти руку на висоту голови і опустити її до висоти плеча, вказуючи бажаний напрям. «Бачу противника!» — витягнути руку горизонтально убік і тримати її. «Бачу, чую (відповідь)» — підняти руку вгору на висоту голови і опустити. «Безшумно підповзти до противника» — лівою рукою вказати напрям, а долонею правої зробити декілька зигзагоподібних рухів.

Загалом у військовій розвідці не існує чіткої системи жестів, у кожній розвідгрупи вони свої, але спільне в них те, що вони мають бути зрозумілі та легко виконуватися.

КУЗНІ КАДРІВ

Сьогодні офіцерів-розвідників готують на кафедрі розвідки Військової академії (місто Одеса), яка була створена 2012 року і входить до факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення. Тут викладають дисципліни, що формують фахівців розвідки: командирів підрозділів спеціальної та військової розвідки, офіцерів інформаційної роботи.

Для підготовки курсантів в академії розгорнуто 7 спеціалізованих навчальних аудиторій та комп'ютерний клас. Також нещодавно для тренування розвідників відкрили навчально-тренувальний комплекс. Це полігон, на якому в ході занять на різних навчальних місцях курсанти тренуються встановлювати мінно-вибухові пристрої та працювати на засобах розвідки, розміщених на бойовій техніці.

Треба сказати, що навчаються вони за бойовою армійською системою. На заняттях з тактичної і тактико-спеціальної підготовки відпрацьовують навички в умовах, максимально наближених до тих, які зараз є на Сході України.

Загалом практична складова навчання для розвідників збільшилася приблизно в півтора раза. Щомісяця тиждень-два вони живуть «у полі» — на полігоні під Одесою. Там здійснюють багатокілометрові марш-кидки, проводять стрільби тощо. Під час занять вони не лише набувають навички управління боєм та опановують тактичні дії, але й виробляють психологічну стійкість та фізичну витривалість.

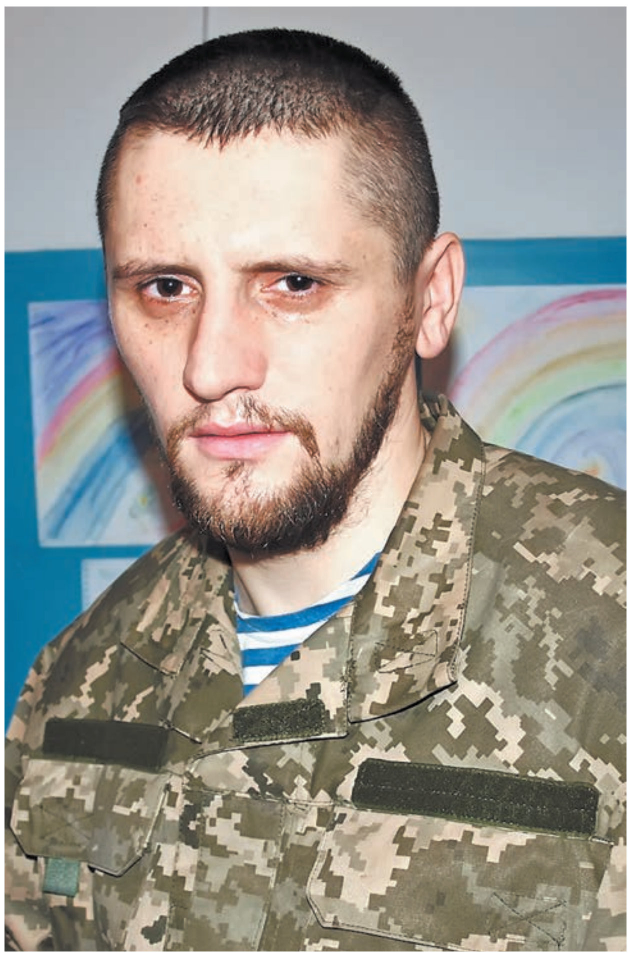
З урахуванням набутого під час проведення АТО бойового досвіду керівництво факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення Військової академії ініціювало розробку та впровадження в навчальний процес інформаційного забезпечення для сучасних засобів комунікацій. Адже у швидкозмінних та складних умовах сучасного бою особливого значення набувають технічні програми та засоби, які допомагають командиру швидше знайти правильне рішення та довести його до підлеглих.

Розроблене програмне забезпечення майбутні офіцери-розвідники будуть опановувати під час навчання, а після випуску — впроваджуватимуть у військових частинах та підрозділах розвідки Збройних Сил України.

Продовжити навчання розвідники можуть на кафедрі розвідки Національного університету оборони України. Основним її завданням є підготовка офіцерів з оперативно-стратегічним та оперативно-тактичним рівнем освіти для розвідувальних частин та органів управління розвідкою Збройних Сил України.

«ГРИФОН» ДВІЧІ ЗАХИЩАВ ДАП

ЗА МУЖНІСТЬ І ГЕРОЇЗМ КАПІТАНА МАКСИМА ГАЛАКТІОНОВА НАГОРОДЖЕНО ОРДЕНОМ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ІІІ СТУПЕНЯ

Капітан Максим Галактіонов

Напередодні відходу підрозділів 79-ї окремої аеромобільної бригади з району Дякового тоді ще лейтенанта Максима Галактіонова (позивний «Грифон») викликали до штабу та наказали виводити першу колону основних сил.

— До першого населеного пункту нашого маршруту колона дісталася вдало. Але замість наших підрозділів ми побачили там випалену «Градами» землю, — пригадує Максим.

Молодий командир відвів колону від ймовірного обстрілу противника за висоту. Належало вирішити, куди рухатися далі. Десантників наздоганяли інші наші підрозділи. І повертатися теж не було можливості, адже та місцевість вже прострілювалася російськими окупантами. Всі розуміли, що попереду смертельна небезпека. Потрібно було шукати новий шлях. Лейтенант Максим Галактіонов очолив групу, яка переміщувалася на двох БТРах та танку.

— Мене попередили, що до лісочка увійшла колона техніки, а в районі Сніжного працює 120-мм міномет, — пригадує Максим. — Міст довелося шукати практично «методом тику». Десь за півтори години пошуків ми натрапили на переправу. Цей місточок не був позначений на жодній карті. Та й мостом його було назвати важко, він був схожий на невеличку дамбу.

Щойно група Галактіонова переправилася на інший берег водоймища, вони помітили на пагорбі людей. Оцінивши обстановку, Максим дав команду танкістам зайняти позиції та приготуватися до бою. А сам зістрибнув з бойової машини та направився перевірити підозрілих людей. Не встиг він зробити і декілька кроків, як з гори їх почали обстрілювати з кулеметів та мінометів. Впавши на землю, офіцер доповз до БТР. Прикриваючи відхід групи, танкісти відповідали ворогу. Укріпившись біля дамби, лейтенант доповів командуванню бригади, що переправу знайшов, але напоровся на засідку та прийняв рішення прориватися.

— Я тоді хлопцям сказав, що будемо йти на прорив першим БТРом. Механіка-водія «переклинило», він категорично відмовлявся виконувати наказ. Заспокоївши його, я пояснив, що виходу в нас немає — самі загинемо й інші поляжуть, — продовжує свою розповідь Максим. — І ми пішли в атаку… Вже потім, аналізуючи той бій, усвідомив, скількох помилок припустився. Але то був мій перший реальний бій…

Хоробрість та винахідливість ще неодноразово ставали у пригоді підлеглим «Грифона». Під постійними обстрілами, придушуючи опорні пункти російських окупантів, «крилата гвардія» вийшла з оточення під Іловайськом.

Після відновлення боєздатності десантники повернулися до своєї звичної роботи на війні — здійснювали рейди ворожими тилами.

Загартований боями колишній лейтенант запасу Максим Галактіонов став справжнім воїном. Військова доля вела командира по найгарячіших точках палаючого Донбасу, і невдовзі він опинився у донецькому аеропорту.

ХОРОБРІСТЬ ДЕСАНТНИКІВ ЗМУШУВАЛА РОСІЙСЬКИХ ОКУПАНТІВ ПОСТІЙНО КИДАТИ В БІЙ НОВІ СИЛИ ТА ПІДТЯГНУТИ ТАНК І ДЕКІЛЬКА БТРІВ. ПІСЛЯ ТРЕТЬОЇ ГОДИНИ БЕЗПЕРЕРВНИХ АТАК ВОРОГА У ЗАХИСНИКІВ ДАПУ ПРАКТИЧНО НЕ ЗАЛИШИЛОСЯ БОЄПРИПАСІВ

— Наприкінці жовтня я впродовж двох тижнів як старший по ДАПу організовував його оборону в новому терміналі, — говорить Максим. — Звісно, сьогодні ті події вже оповиті різноманітними легендами. Ситуація там змінювалася доволі стрімко. Але ми не тільки сиділи та відбивали атаки ворога, а й ходили в контратаки, влаштовували засідки, робили все можливе, щоб ворог відчував себе в постійній небезпеці.

Одного разу, — продовжує свою розповідь Максим Галактіонов, — після чергової заяви пропагандистів Путіна про захоплення летовища ми на даху нового терміналу встановили два українські прапори, щоб питань більше ні в кого не виникало.

Удруге підрозділ Максима повернувся в аеропорт наприкінці січня. Від будівлі нового терміналу залишилися лише руїни. Під нашим контролем залишалися ключові споруди летовища, однією з яких була невеличка будівля колишньої радіолокаційної станції.

— Ротація пройшла спокійно, — пригадує офіцер. — Одразу по прибутті ми почали укріпляти свої позиції та облаштовуватися. Звісно, всі були насторожі. Раптом нашу «ідилію» порушив чийсь голос з радіостанції: — «Грифоне», вас на РЛС 18? Усі бійці завмерли та подивилися один на одного. «Мені не почулося?» — перепитав я товаришів. Вони це спростували. А за декілька хвилин, немов за командою, шакалячі зграї посунули в атаку.

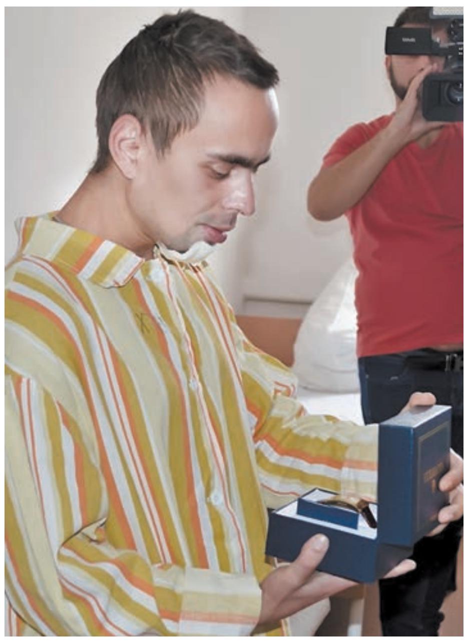
Одна хвиля атаки змінювалася іншою. Хоробрість та затятість десантників змушували російських окупантів постійно кидати в бій нові сили та підтягнути танк і декілька БТРів. Після третьої години безперервних атак у захисників РЛС практично не залишилося боєприпасів, а із 18 хлопців не були поранені лише троє.

Ситуація ставала критичною. Як раптом на позицію, попри шквальний вогонь противника, увірвалися два наші БТРи й відкрили вогонь у відповідь. Одна з бойових машин прикривала відхід, а бійці з другої почали проводити евакуацію. Бронетранспортери, зірвавшись з місця, почали відхід, а ще за кілька хвилин запрацювала наша артилерія. Наступ ворога було зупинено.

Сьогодні вже капітан Максим Галактіонов — командир аеромобільної роти. За мужність і героїзм його нагороджено орденом Богдана Хмельницького ІІІ ступеня.

Аркадій РАДКІВСЬКИЙ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ ГОДИННИК ДЛЯ СОЛДАТА ЗБАРАГА

Солдат Олексій Збараг під час вручення нагороди

Офіцери 30-ї окремої механізованої бригади завітали до Дніпровського військового госпіталю, аби привітати та вручити від імені Президента України — Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України солдату Олексію Збарагу цінний подарунок — наручний годинник.

Для Олексія, який сьогодні перебуває на лікуванні в госпіталі, нагорода стала приємною несподіванкою.

Свою військову службу він розпочав під час першої хвилі мобілізації, і з початку АТО у складі підрозділів Збройних Сил України брав участь у звільненні населених пунктів Луганщини від російських окупантів. Демобілізувавшись, вертається на рідну Харківщину. Згодом Олексій повертається до війська з шостою хвилею мобілізації та поповнює лави розвідувального взводу одного з підрозділів 30-ї окремої механізованої бригади.

Той жовтневий день був звичайним для наших воїнів, які несли службу на одному з опорних пунктів поблизу Гранітного. Як почало сутеніти, бійці зайняли місця відповідно до бойового розрахунку.

— По «опорнику» пройшла команда — всім приготуватися та тримати свої сектори, — розповідає солдат Олексій Збараг. — За наявною інформацією, до нас мали під'їхати два мікроавтобуси з контрабандою.

Аби не викликати підозри, машини зупинили нібито для стандартної перевірки документів. Їх миттєво оточили та взяли на приціли, а представники Служби безпеки та Державної фіскальної служби України почали огляд.

Однак такий поворот подій не входив у плани контрабандистів. Із сірої зони почався обстріл наших позицій зі стрілецької зброї та автоматичних станкових гранатометів, аби українські військові перелякалися й пропустили вантаж. Але ворог отримав щільний вогонь у відповідь. Під час цього запеклого бою солдат Олексій Збараг був поранений. Бойові товариші евакуювали його з передової та надали першу медичну допомогу.

Вже потім Олексій Збараг дізнався, що того вечора був зупинений контрабандний товар за приблизною вартістю в понад 750 тисяч гривень та затримано 13 осіб.

Сьогодні, як стверджують військові лікарі, поранений одужує.

Тепер Олексій планує продовжити військову кар'єру та підписати контракт з українським військом.

Аркадій РАДКІВСЬКИЙ

39 РОКІВ СУМЛІННОЇ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ

26 жовтня 2016 року пішов з життя 56-річний офіцер Головної інспекції Міністерства оборони України полковник Валентин Федічев — патріот, справжній офіцер, чесний, принциповий, відвертий і рішучий. За це його цінували начальники, поважали підлеглі, любили рідні, а журналісти охоче запрошували на телеефіри, бо він ніколи не ліз за словом у кишеню і завжди називав речі своїми іменами

Колективи Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України, весь особовий склад органів морально-психологічного забезпечення Збройних Сил України глибоко сумують та висловлюють сердечні співчуття родині полковника Валентина Миколайовича Федічева з приводу його передчасної смерті.

26 жовтня 2016 року на 57 році раптово та передчасно пішов із життя полковник

Валентин Миколайович ФЕДІЧЕВ

Безжалісна та підступна смерть вирвала із наших лав шляхетного офіцера, палкого патріота України, бойового друга та наставника кількох поколінь офіцерського корпусу Збройних Сил України.

Життєвий шлях Валентина Миколайовича відзначався непереборною жагою справедливості, прагненням самовдосконалення, він був взірцем національної гідності та офіцерської порядності.

На всіх етапах професійної діяльності — від заступника командира роти до директора Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України — полковник Валентин Миколайович Федічев відзначався самовідданим ставленням до виконання службових обов'язків, вніс значний особистий вклад у створення та розвиток структур морально-психологічного забезпечення Збройних Сил України.

За особисту мужність і героїзм, проявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час відбиття російської збройної агресії полковник Валентин Федічев відзначений бойовими орденами держави.

Смерть Валентина Миколайовича — тяжка й непоправна втрата для рідних і близьких, друзів та колег, бойових побратимів.

Світла пам'ять про полковника Валентина Миколайовича Федічева назавжди залишиться у наших серцях.

Вічна йому пам'ять!

Народжений у родині донських козаків на Луганщині, Валентин Федічев, як і його дід, присвятив життя військовій справі, а захист країни був для нього насамперед справою офіцерської честі. Саме тому він дуже пишався тим, що обидва його сини захищають Батьківщину на Донбасі. А ще його дратувало, що під час війни є люди, які ухиляються від призову: «Ми громадяни однієї країни, які живуть за Конституцією цієї країни. Статтю 17-ту ніхто не відміняв. Тому слова «не хочу» злочинні».

Останні роки життя полковник Федічев присвятив написанню книги про офіцерів. Рік тому, розповідаючи про плани на майбутнє, він сказав: «Прикро, що протягом 20 років в Україні не вийшло жодного твору про сучасні Збройні Сили України. Тим більше — українською мовою».

— Це мали бути не документальні мемуари, а художній твір, — говорить журналіст Людмила Шпитяк, яка стала співавтором Валентина Федічева в написанні книги. — Історія головного героя, прообразом якого мав стати сам Валентин Миколайович, розглядалася через призму чотирьох поколінь — від діда до синів, якими він дуже дорожив. Основні сюжетні лінії стосувалися б Афганістану і Донбасу, тобто тих війн, які пройшов Валентин Миколайович.

За словами Людмили Шпитяк, Валентина Федічева дуже хвилювало, що в родинах офіцерів втрачається спадкоємність у виборі професії. На його думку, це мало б бути сильним додатковим стимулом до офіцерської служби.

ЯК ВИХОДЕЦЬ З ЛУГАНЩИНИ, ФЕДІЧЕВ ВИКОНУВАВ ЗАВДАННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ З РИЗИКОМ ДЛЯ ЖИТТЯ НА КОНТРОЛЬОВАНІЙ РОСІЙСЬКИМИ ОКУПАНТАМИ ТЕРИТОРІЇ В РАЙОНАХ СТАНИЦІ ЛУГАНСЬКОЇ ТА ДЕБАЛЬЦЕВОГО. БРАВ УЧАСТЬ У ДЕБЛОКУВАННІ ТА ВИВЕДЕННІ УКРАЇНСЬКИХ ПІДРОЗДІЛІВ ПІД ЛУТУГІНИМ

— Його головною ідеєю було відродити династії офіцерів. Тому й чотири покоління, — продовжує Валентина Шпитяк. — За останні півстоліття змінилося багато — політичний устрій, пріоритети суспільства, але служба офіцерів, у своїй основі, не змінює пріоритетів, за всіх часів залишається служіння Батьківщині, країні. Адже поняття «честь офіцера», «обов'язок», «патріотизм» не залежать від часів. Він був на двох війнах, але те, як проявляли себе офіцери на них, не залежало від устрою, за якого відбувалися події.

Офіцерська служба Валентина Федічева розпочалася 1981 року після закінчення військового училища у Свердловську (нині — Єкатеринбург, РФ).

— Тоді Валентин прийшов до мене лейтенантом, заступником командира роти навчального батальйону в Десні, яким я командував, — згадує полковник у відставці Цитлес. — Він з першого дня відрізнявся своїм ставленням до виконання обов'язків, наполегливістю. Рішучість, принциповість, чесність і відвертість — це все про нього. А згодом він написав рапорт, щоб його відправили в Афганістан.

В Афганістані підрозділ старшого лейтенанта Федічева дислокувався у Гордезі. Ось уривок з його недописаної книги, де згадуються тодішні події: «…Обсяги нічної трагедії стали зрозумілі лише з першими променями сонця. Розкурочені вибухами окопи, тіла загиблих у неприродних позах… і раптом тихий крик, що йшов десь знизу: "Хлопці! Хлопці!» Від серця відлягло: той, кого вважали полоненим, — живий! Не чекаючи команди, бійці миттю кинулися вниз, і вже через декілька хвилин тягнули блідого, але щасливого Власюка, в якого вся голова була вкрита засохлою кров'ю. Валентин присів на ще прохолодний камінь. Поряд лежали акуратно запаковані в ОЗК троє хлопців, втрати його роти у нічному бою, яких треба завантажити на борт "вертушки». Напруга потроху відпускала, але натомість Федіч відчував таке спустошення і фізичне виснаження, що на мить йому навіть здалося: ніколи не стане сил піднятися. Декілька годин тому, під час нічного бою, в голові майнула думка вперше за десять місяців перебування в Афгані: «Або нехай це все скінчиться, або нехай мене вже... вб'ють». А от тепер десь у середині наче пульсувало: «Живий, чорт забирай, я живий!» Здавалося, само вранішнє сонце, яке вже почало припікати, наповнювало його тіло звичною силою».

До війни на Сході країни Валентин Федічев майже вісім років обіймав посаду головного інспектора з гуманітарного та соціального забезпечення Головної інспекції Міністерства оборони України. Тоді, під час численних перевірок, він неодноразово порушував питання щодо відсутності реальної готовності українського війська до можливої війни.

З початком АТО офіцер з бойовим досвідом не міг служити в Києві, коли основні події розгорталися на Сході держави. Тим більше, що серед тих, хто в перші дні вирушив на Донбас, були його сини-офіцери.

У штабі антитерористичної операції полковник Федічев, як виходець з Луганщини, обіймав посаду заступника керівника АТО зі зв'язків з громадськістю. Адже хто краще за нього був у курсі традицій і уподобань регіону. Добре знаючи місцевість, офіцер також виконував завдання, пов'язані з ризиком для життя на території, контрольованій російськими окупаційними військами в районах Станиці Луганської та Дебальцевого та брав участь у деблокуванні та виведенні українських підрозділів під Лутугіним.

У лютому 2015-го він дві доби разом зі ще одним офіцером виходив з-під Дебальцевого тилами противника. В одному селі їх помітили вороги, але, як потім згадував Валентин Федічев, «схоже, вони не могли повірити, що двоє придурків вночі можуть швендяти по їхніх розташуваннях», тому й ніяк не відреагували.

«Ми були знесилені, навколо противник, температура опускалася до мінус 18. Ми нічого не говорили один одному. Просто чудово розуміли: якщо одного з нас поранять, то другий його не винесе. Просто фізично не зможе. Тому в кожного з нас була напоготові граната. Крім того, наші посади не передбачали здачу в полон. Ми були готові до цього. Але Бог милував», — ділився пізніше полковник Федічев.

За особисту мужність і героїзм 2014 року він був нагороджений орденом Данила Галицького, а 2015-го — орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Тоді ж полковник Федічев був призначений директором Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міноборони України. До виконання обов'язків він поставився, як завжди, самовіддано. Особливо його непокоїло питання соціального захисту військових: «Війна рано чи пізно закінчиться, і на порядку денному постане питання про звільнення мобілізованих. Тому нам уже зараз необхідно подбати про те, як в майбутньому залучати до військової служби за контрактом умотивованих і грамотних кандидатів. Для цього потрібно переглянути соціальний пакет. Якщо ми займемося соціальними питаннями, зможемо розв'язати кадрові питання і створити зовсім інше обличчя Збройних Сил».

Не полишала його й ідея щодо створення професійного війська з традиціями офіцерського корпусу. Якось в інтерв'ю «Народній армії» Валентин Федічев сказав: «На мою думку, свого часу була зроблена велика помилка в системі кадрової політики нашого оборонного відомства, коли ми відмовилися від кадрової військової служби офіцерів. З незрозумілих причин ми зробили всіх «контрактниками». В результаті склалася така ситуація, коли держава проводить відбір бажаючих пов'язати своє життя з військовою службою, навчає цих людей, а потім кожні п'ять років ніби натякає: «Може звільнишся чи наступний контракт підпишеш?»

…Його книга так і залишилася недописаною. Можливо, роботу над нею продовжать його сини, яких Валентин Федічев безмежно любив. Адже саме вони є продовжувачами офіцерської династії Федічевих...

Роман ТУРОВЕЦЬ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ ДІЛЯНКАМИ

Учасники бойових дій

Інваліди війни

Члени сімей загиблих

Мають право на першочергове відведення земельних ділянок для:

Індивідуального житлового будівництва

Садівництва і огородництва

Кожен громадянин України може один раз скористатися правом на виділення по одній земельній ділянці з таких видів цільового призначення:
для ведення особистого селянського господарства — 2,0 га;
для будівництва: у селах — 0,25 га, в селищах — 0,15 га, в містах — 0,10 га;
для індивідуального дачного будівництва — 0,10 га;
для ведення садівництва — 0,12 га;
для будівництва індивідуальних гаражів — 0,01 га

УВАГА! Земельні ділянки виділяються, лише якщо особа раніше не скористалася правом на приватизацію землі відповідного цільового призначення

ДЕ ЗНАЙТИ ЗЕМЕЛЬНУ ДІЛЯНКУ

Вибрати з ділянок, позначених білим кольором на сторінці http://map.land.gov.ua/kadastrova-karta

Звернутися до територіальних управлінь Держгеокадастру

Звернутись до сільської, селищної, міської ради за місцезнаходженням ділянки

Етап приватизації	Куди звертатися	Документи, які треба подати	Термін виконання, документ, який отримується, корисні поради
Дозвіл на розроблення проекту землеустрою	Міська, селищна, сільська рада, головне управління Держгеокадастру у відповідній області, районна, обласна державна адміністрація	1) клопотання із зазначенням цільового призначення земельної ділянки та її орієнтовні розміри (зразок клопотання є в органі, до якого його подаєте); 2) графічні матеріали, на яких зазначено бажане місце розташування земельної ділянки; 3) документи, які підтверджують статус учасника АТО	Протягом 1 місяця надається дозвіл на відведення земельної ділянки безоплатно та на необмежений термін дії. Якщо протягом 1 місяця з дня реєстрації клопотання дозволу не надано або вам мотивовано відмовили у його наданні, у місячний строк з дня закінчення зазначеного терміну маєте право замовити розроблення проекту землеустрою без надання такого дозволу. Для цього необхідно письмово повідомити відповідний орган виконавчої влади або орган місцевого самоврядування, до якого подавали клопотання, та додати договір на виконання робіт із землеустрою щодо відведення земельної ділянки
Розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки	Суб'єкти господарювання, що є виконавцями робіт із землеустрою згідно із законом (перелік є на сайті Держгеокадастру в рубриці «Напрями діяльності», розділ «Сертифікація»)	Дозвіл на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки	Термін визначається угодою сторін, але не більше 6 місяців з моменту укладення договору. Отриманий проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки подається на погодження розробником. Кожен орган розглядає та погоджує проект землеустрою самостійно та незалежно від погодження проекту іншими органами. Висновок про погодження проекту землеустрою надається безоплатно, строк його дії необмежений
Погодження проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки	Територіальний орган Держгеокадастру в районах (містах); структурний підрозділ райдержадміністрації у сфері містобудування та архітектури або виконавчий орган міської ради у сфері містобудування та архітектури (якщо ділянка в межах населеного пункту або на ній планується будівництво); інші органи виконавчої влади згідно зі статтею 186–1 Земельного кодексу України в залежності від місця розташування ділянки	Оригінал проекту землеустрою (територіальному органу Держгеокадастру) та копія проекту землеустрою (іншим органам)	За 10 робочих днів отримати висновок про погодження проекту землеустрою. Проект землеустрою подається на погодження розробником. Кожен орган розглядає та погоджує проект землеустрою самостійно та незалежно від погодження проекту іншими органами. Висновок про погодження проекту землеустрою надається безоплатно, строк його дії необмежений
Реєстрація земельної ділянки	Державний кадастровий реєстратор	1) заява про державну реєстрацію земельної ділянки (за формою згідно з додатком 22 постанови КМУ від 17.10.2012 № 1051); 2) оригінал документації із землеустрою, яка є підставою для формування земельної ділянки; 3) документація із землеустрою, яка є підставою для формування земельної ділянки у формі електронного документа	За 14 календарних днів отримати витяг з Державного земельного кадастру про земельну ділянку. Заява з доданими документами надається заявником особисто чи уповноваженою ним особою або надсилається поштою цінним листом з описом вкладення та повідомленням про вручення. Витяг з Держземкадастру надається безоплатно та містить всі відомості про земельну ділянку, внесені до Поземельної книги. Складовою частиною витягу є кадастровий план земельної ділянки
Затвердження проекту землеустрою	Міська, селищна, сільська рада, головне управління Держгеокадастру у відповідній області, районна, обласна державна адміністрація	Погоджений проект землеустрою; позитивний висновок державної експертизи землевпорядної документації (у разі необхідності згідно із законом)	У двотижневий строк отримати рішення про затвердження проекту землеустрою та надання земельної ділянки у власність
Реєстрація права власності на землю	Міністерство юстиції		Інформаційна довідка Державного реєстру речових прав на нерухоме майно

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО СТАТУС ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ, ГАРАНТІЇ ЇХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ» ст. 12 (п.14), ст.13 (п.18), ст.15 (п.13)

100 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ ЗАМІСТЬ ЗЕМЕЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ

ЛЬВІВ СТАВ ПЕРШИМ МІСТОМ УКРАЇНИ, ДЕ ДЕПУТАТИ МІСЬКРАДИ ЯК АЛЬТЕРНАТИВУ ЗАПРОПОНУВАЛИ АТОВЦЯМ ГРОШОВУ КОМПЕНСАЦІЮ ЗАМІСТЬ ВИДІЛЕННЯ ЗЕМЛІ

Для забезпечення земельними ділянками львівських атовців потрібно більш ніж 250 га землі

Місяць тому під стінами Львівської міськради провели акцію протесту учасники АТО, вимагаючи від влади надати бійцям та сім'ям загиблих у районі проведення АТО передбачені для них квартири та земельні ділянки. А вже за два тижні на позачерговій сесії міськради ветеранам-атовцям запропонували компромісний варіант: протягом наступних чотирьох років (2017–2020) виплатити кожному учаснику АТО по 100 тис. грн замість земельних ділянок у межах Львова під індивідуальне будівництво. За це рішення проголосували 53 депутати з 64.

Нині в черзі на отримання землі у Львові — 2300 бійців. Водночас депутати застерегли: на таку компенсацію зможуть претендувати лише реальні учасники АТО, а не «кількаденні візитери».

— Кошти отримають ті військові, які не будуть забезпечені земельними ділянками в межах області. Для міста це означатиме видатки в сумі 400 млн грн протягом чотирьох років. Це немалі кошти для місцевого бюджету. І я дуже сподіваюсь, що держава згадає про свої обіцянки і долучиться до фінансування цієї програми. Я також сподіваюсь, що подібні програми будуть прийняті і в інших містах України, — прокоментував Андрій Садовий і наголосив: — Всі списки бійців АТО пройдуть окрему перевірку спеціальною комісією, в яку входитимуть, зокрема, й військові. Під програму не підпадатимуть ті, хто провів у районі АТО по кілька днів, що дозволило їм отримати формальний статус учасника бойових дій.

Депутати міської ради також проголосували за внесення правок до програми «Про захист інтересів учасників АТО», розробленої для розв'язання матеріально-побутових проблем ветеранів-атовців та членів їхніх сімей. Комісія, яка працювала над цією програмою, прийняла рішення розглянути надання або земельної ділянки, або коштів насамперед тим, хто не отримував від держави нічого — ні земельної ділянки, ні коштів, ні квартири.

— Ми також змінили черговість у програмі, поставивши на перше місце сиріт, які брали участь в АТО і не мають куди повернутися. У другій черзі — сім'ї загиблих, і в третій — учасники АТО, які стали інвалідами 1 або 2 групи, — зазначила Гелена Пайонкевич, начальник юридичного управління Львівської міськради.

Суму в 100 тисяч гривень замість ділянки місцева влада запропонувала, виходячи з середньої вартості квадратного метра землі в Україні. Але 100 тисяч гривень — це 3,5 тисячі євро. За таку суму ні житла, ні землі у Львові не купиш, говорять фахівці. На ринку нерухомості земельна ділянка у межах Львова коштує від 20 тисяч євро. Саме тому рішення Львівської міської ради задовольнило не всіх атовців. Хтось вважає, що краще отримати компенсацію, ніж нічого, інші вимагають надання саме земельної ділянки. Є й такі, що зайняли очікувальну позицію, адже за чотири роки, протягом яких діятиме програма, ситуація може змінитися.

У Львівській міськраді пояснюють, що учасників АТО ніхто не змушуватиме брати гроші. Якщо ж вони все ж таки виберуть компенсацію, у них ще залишиться право на отримання землі в області — для сільськогосподарських чи садових потреб. Адже за законом бійці АТО можуть претендувати на дві земельні ділянки: для садівництва та для індивідуального будівництва в межах населених пунктів.

ПІД ПРОГРАМУ НЕ ПІДПАДАТИМУТЬ ТІ, ХТО ПРОВІВ У РАЙОНІ АТО ЛИШЕ ПО КІЛЬКА ДНІВ

Загалом з початку запровадження ініціативи щодо забезпечення учасників АТО земельними ділянками у Львівській області військовослужбовці та їхні сім'ї отримали у власність 4606 земельних ділянок загальною площею 963 гектари. Та складна ситуація з браком вільних ділянок залишається, і не лише на Львівщині, а майже по всій Україні. Але саме у Львові зробили крок до розв'язання проблеми — замість того, щоб розводити руками перед ветеранами АТО, тут хоча б висунули конкретну пропозицію, аби зменшити соціальну напругу. Пристати на неї чи ні — вирішуватимуть учасники АТО.

Роман ТУРОВЕЦЬ

ЗАПИТУВАЛИ — ВІДПОВІДАЄМО

Динамічні зміни в нормативних документах, що регламентують життєдіяльність військовослужбовців, потребують постійного роз'яснення та уточнення, особливо стосовно прав, гарантій для військових, їхніх родичів тощо. Тому фахівці військового відомства продовжують консультувати наших читачів на сторінках газети

Віктор Ш., учасник АТО, м. Київ:

— Який порядок припинення особливого періоду?

Законом України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» не визначено чіткого порядку припинення особливого періоду. Водночас зазначеним законом передбачено такий захід, як демобілізація — комплекс заходів, спрямованих на планомірне переведення національної економіки, органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій на роботу і функціонування в умовах мирного часу, а Збройних Сил України, інших військових формувань, Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту — на організацію і штати мирного часу.

Згідно зі статтею 11 зазначеного закону рішення про демобілізацію із внесенням його на затвердження Верховною Радою України приймає Президент України.

На даний час таких рішень Президентом України не приймалося.

Водночас Вищий адміністративний суд України у постанові від 16 лютого 2015 року (справа № 800/582/14), виходячи із системного аналізу норм Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», зазначив, що закінчення періоду мобілізації не є підставою для припинення особливого періоду.

Враховуючи зазначене, з огляду на зміст заходів мобілізації та демобілізації, визначених Законом України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», закінчення заходів часткової мобілізації не припинило особливий період.

Микола Ч., учасник АТО, м. Чернігів:

— Яке грошове забезпечення передбачене для військовозобов'язаних, призваних на військові збори? Чи оплачується тимчасова непрацездатність, яка настала під час військових зборів?

— Військовозобов'язаним, призваним на збори, за кожний день перебування на зборах, з урахуванням часу перебування в дорозі від військового комісаріату до місця проведення зборів і назад, військові частини, в яких військовозобов'язані проходять збори, виплачують добові (п.1 постанови КМУ «Про порядок і розміри грошового забезпечення та заохочення військовозобов'язаних та резервістів, грошової виплати резервістам» від 23.11.2006 № 1644). Середній заробіток виплачують організації, де працюють призвані на збори громадяни, з наступним відшкодуванням цих витрат військовими комісаріатами за рахунок коштів, передбачених у державному бюджеті на утримання Міноборони та інших центральних органів виконавчої влади, що керують військовими формуваннями.

Згідно з Інструкцією № 80 особам, призваним на збори, виплачують заробітну плату за відпрацьований час до дня припинення роботи у зв'язку з від'їздом на збори, а також середню заробітну плату за перші півмісяця зборів. За решту часу перебування на зборах заробітну плату виплачують у звичайні строки, встановлені в організації, де працює військовозобов'язаний. Для покриття витрат на виплату середньої заробітної плати військовозобов'язаним, призваним на збори, організації подають до районного військового комісаріату, де перебувають на обліку військовозобов'язані, рахунки, які акцептуються і передаються до обласного військового комісаріату для оплати. Відшкодуванню підлягають всі витрати, пов'язані з виплатою середнього заробітку. Середній заробіток військовозобов'язаних, призваних на збори, розраховують організації, де працюють (працювали) призвані на збори, відповідно до Порядку обчислення середньої заробітної плати, затвердженого постановою КМУ від 08.02.1995 № 100. До рахунків додають відомості на виплату середньої заробітної плати, нарахованої військовозобов'язаним, призваним на збори, за формою, наведеною в пункті 12 Інструкції № 80.

Якщо військовозобов'язаний захворів під час зборів і продовжує хворіти після їхнього закінчення, за ним зберігають місце роботи і обійману посаду, а з дня закінчення зборів, у разі тимчасової непрацездатності, замість заробітної плати виплачують допомогу по тимчасовій непрацездатності відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» від 23.09.1999 № 1105-XIV (ч. 14 ст. 29 Закону «Про військовий обов'язок і військову службу»).

Підготувала Тетяна МОРОЗ

МІНІ-САНАТОРІЙ ДЛЯ АТОВЦІВ

УМАНСЬКІ ВЕТЕРАНИ АТО ПРОХОДЯТЬ РЕАБІЛІТАЦІЮ В ЦЕНТРІ, СТВОРЕНОМУ В КОЛИШНІЙ ОФІЦЕРСЬКІЙ ЇДАЛЬНІ

Якось у розмові з полковником медичної служби Всеволодом Стеблюком, який в Міністерстві оборони України тривалий час займався проблемами реабілітації ветеранів АТО, почув думку, що в жодній розвинутій країні світу питаннями повернення учасників бойових дій до активного мирного життя не займається лише держава. Це справа всього суспільства — громадських організацій, волонтерів, місцевих громад.

На сьогодні майже півтисячі уманців пройшли через пекло кривавих боїв на Сході країни. Буквально з першою мобілізацією, не чекаючи вказівок «згори» та змін до законодавчих актів, при міському Управлінні праці та соціального захисту населення було створено Центр допомоги учасникам АТО. А в районі з березня 2014 року запрацював Координаційний центр захисників Уманщини, який очолив генерал-майор у відставці Олександр Хоменко.

— Коли я демобілізувався зі складу 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади і повернувся до рідного міста, був приємно здивований, що місцева влада завчасно подбала про таких, як я, — розповідає учасник АТО уманець Костянтин Аксамитний. — Ще до офіційного отримання статусу учасника АТО за кошти місцевого бюджету було запроваджено низку пільг для тих, хто повернувся з фронту. А сім`ї бійців починали отримувати допомогу з моменту від'їзду мобілізованого до зони бойових дій.

Повернувшись до рідної домівки, чимало демобілізованих бійців менш за все опікуються тим, щоб зібрати необхідні для оформлення посвідчення учасника бойових дій документи чи отримати юридичні консультації. Вони тривалий час насолоджуються мирним життям, зустрічами з рідними та друзями.

— Проблемним виявилося питання інформованості демобілізованих воїнів про їхні пільги та все, що пов'язано з проходженням реабілітації, — продовжує Костянтин Аксамитний. — Тому гостро постало питання щодо створення міськрайонної спілки учасників АТО, щоб згуртуватися і якось допомагати один одному, інформувати про соціальні гарантії.

На загальному зібранні учасників АТО Уманщини одностайно довірили Костянтину очолити таку спілку. Крім того, в районному центрі діє ще й громадська організація АТОвців «Булат».

— Ми тісно співпрацюємо, і у нас немає жодних розбіжностей, — говорить її керівник Роман Чашурін. — У нашій організації здебільшого хлопці з міста, а в спілці переважають ветерани з сільської місцевості. Під час спільних зібрань ми координуємо свою діяльність, розглядаємо проблемні питання і пропонуємо владі шляхи їхнього розв'язання.

За участю самих ветеранів бойових дій на Уманщині видано спеціальний путівник, який містить не лише інформацію про пільги та соціальні гарантії, але й роз'яснення, як отримати земельну ділянку, пройти реабілітацію, підвищити наявну кваліфікацію або здобути нову професію.

НА УМАНЩИНІ ВИДАНО СПЕЦІАЛЬНИЙ ПУТІВНИК, ЯКИЙ МІСТИТЬ ІНФОРМАЦІЮ ПРО ПІЛЬГИ ТА СОЦІАЛЬНІ ГАРАНТІЇ УЧАСНИКАМ БОЙОВИХ ДІЙ, РОЗ'ЯСНЕННЯ, ЯК ОТРИМАТИ ЗЕМЕЛЬНУ ДІЛЯНКУ, ПРОЙТИ РЕАБІЛІТАЦІЮ ТОЩО

— Що стосується медичної та психологічної реабілітації, то кожен учасник АТО може безкоштовно скористатися послугами міського реабілітаційного центру, — розповідає Костянтин Аксамитний.

...У супроводі керівника управління праці та соціального захисту населення Галини Кучер та головного лікаря центру полковника медичної служби запасу Георгія Бойка знайомлюся з лікувально-відновною базою цього, можна сказати, міні-санаторію.

— Свого часу тут дислокувалась авіаційна частина, а в цьому приміщенні була офіцерська їдальня, — пояснює Галина Михайлівна. — Авіаторів давно скоротили, порожня будівля занепадала. Попри різні бюрократичні перешкоди, керівництву міста вдалося отримати дозвіл на створення тут реабілітаційного комплексу для інвалідів. З початком війни на Сході держави і виникненням потреби у медичному відновленні демобілізованих уманців ми, звісно, запрошуємо їх сюди на безкоштовну реабілітацію.

На велотренажері ветеран АТО Андрій Березовський

Наявність різноманітних процедурних, лікувальних кабінетів, тренажерних залів та комплексів вразила. Тут є «соляна кімната», душ Шарко, масажні кабінети, басейн, фітобар. До того ж комплекс повністю пристосований для людей з особливими потребами.

— Капітан Андрій Березовський, зв'язківець із 53-ї бригади, — назвався чоловік, який накручував кілометри на велотренажері. — У зв'язку з пораненням зараз перебуваю у короткочасній відпустці. Скористався можливістю пройти тут курс реабілітації, а потім знову на фронт...

За словами Галини Кучер, відновлення після поранення в міськрайонному центрі реабілітації пройшли десятки ветеранів АТО Уманщини.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

ЗАМІСТЬ КАБІНЕТУ ПСИХОЛОГА — ДЕЛЬФІНАРІЙ

Вже більше року в Науково-дослідному центрі Збройних сил України «Державний океанаріум» в Одесі проводиться робота із соціально-психологічної реабілітації учасників АТО. Дослідники вважають, що спілкування з дельфінами дає не лише естетичну насолоду, а й медичну користь: емоції, які при цьому відчуває людина, загоюють душевні рани й нормалізують психічний стан. За деякими припущеннями, таким сприятливим чином діють ультразвукові хвилі, які виходять від дельфінів.

Сьогодні дельфінотерапія є новим напрямком реабілітації, який існує в Україні не більше п'яти років. Вона — альтернативний, нетрадиційний метод психотерапії, в основі якого спілкування людини й дельфіна. За процесом слідкують кілька фахівців — лікар, ветеринар, тренер, психолог.

— У нас розглядається декілька методик соціально-психологічної реабілітації військовослужбовців — учасників бойових дій на Сході України з використанням дельфінотерапії. Ми співпрацюємо з культурно-оздоровчим комплексом «НЕМО» і проводимо сеанси дельфінотерапії. При цьому не використовуємо державні кошти, це спонсорська

Дельфінотерапія — це перш за все позитивні емоції та хороший настрій

допомога, — розповідає начальник науково-дослідного управління Науково дослідного центру Збройних Сил України «Державний океанаріум» полковник Денис Зубрицький.

За словами офіцера, курс психофізіологічної реабілітації розрахований на десять сеансів. Ефективність дельфінотерапії багато в чому обумовлена унікальними здібностями самих морських ссавців. Дельфін яскраво демонструє інтерес до партнера по спілкуванню, активно взаємодіє, привертає до себе увагу, демонструє дружелюбність, щирість намірів. У нього розвинені когнітивні здібності і допитливість. Будь-яка людина в воді для дельфіна є незграбною і безпорадною, як хворий родич, котрому необхідно надати допомогу: підштовхнути й утримати на плаву.

— Під час сеансу дельфінотерапії військовослужбовці з задоволенням плавають разом з дельфінами, гладять їх, роблять спробу встановити тактильний контакт. Спілкування з дельфіном містить такі лікувальні фактори, як позитивні емоції, седативний, відволікаючий, активізуючий та катарсичний ефекти, — пояснює дельфінотерапевт «НЕМО» Анна Зінченко. — Спілкування і взаємодія з дельфінами сприятливо діють на людей, у них поліпшується сон, підвищується життєстійкість організму, знижується рівень тривожності, зникають переживання і страхи, що вкрай важливо для тих, хто перебував у напруженій ситуації під час бойових дій у районі АТО.

Слова фахівця підтверджують і самі військовослужбовці.

— Це в мене вже п'ятий сеанс, і я зараз почуваюся набагато краще — зміцнився сон, зменшилася дратівливість, з'явився хороший апетит, стала менше боліти голова після контузії, — говорить учасник АТО майор Руслан Соколовський.

Сергій ДАНИЛЕНКО

«ДЛЯ НАС ГОЛОВНЕ — НЕ ДАТИ СОЛДАТАМ ЗАНЕПАСТИ ДУХОМ»

ВОЛОНТЕРСЬКА ГРУПА НА ЧОЛІ З ГАЛИНОЮ ДМИТРЕНКО ПРАЦЮЮТЬ У ІРПІНСЬКОМУ ВІЙСЬКОВОМУ ГОСПІТАЛІ З ТРАВНЯ 2014 РОКУ

— Доброго дня! Звідки ви? Чи є труднощі в лікуванні? Чим можемо допомогти? — сипала запитаннями привітна жінка, яка зайшла у палату до недавно прибулих бійців АТО. — Не соромтесь, кажіть, що потрібно. У нас волонтерська організація — обов`язково допоможемо!

Микола Н., якого перевели до Ірпінського військового госпіталю з Києва після складної операції на колінній чашечці (осколкове поранення), помітно нервував. Нога боліла, як кажуть, аби білий світ не бачити. Плюс сімейні негаразди. Як розраду попросив шахи.

— Щоб хоч трохи відволіктися від болю, — пояснив він своє незвичне прохання. — А ще, якщо можна, цигарок (він спалював по дві пачки на день.).

Галина Дмитренко (так звали волонтерку) швидко обмінялася з неговіркими чоловіками номерами мобільних і акуратно записала у блокнот їхні прохання. Тут виявилися й ліки, й взуття, й одежа… У того ж Миколи, окрім берців та потертого камуфляжа, нічого із собою не знайшлося.

Відвідини розворушили колектив, покращили настрій. Наступного візиту волонтерки чекали з нетерпінням. Декого навіть гризли сумніви, чи не виявиться обіцянка цяцянкою, як у нас часто-густо трапляється.

Однак коли наступного дня повернулися з обіду, Микола вже діловито розставляв на дошці шахи: «Прошу, хто вміє, зіграйте зі мною» (зазначу, сам він виявився майже гросмейстером). На тумбочці лежало кілька пачок його улюблених цигарок, а на ліжку — спортивний костюм та новеньке взуття.

— О, то тебе «запакували» по повній, — пожартували друзі. Микола мовчав, і хоч нога так само боліла, утім його очі помітно змінилися — в них засвітився вогник надії.

На завтра Галина прийшла знову, і в кожній палаті на нашому поверсі, де лежали атовці, з'явився доппайок: бутерброди із сиром та ковбасою, молочна продукція, чай. Згодом вона передала й потрібні ліки.

Офіцери та солдати вже зустрічали Галину, немов рідну. А коли привела із собою й свою молодшу доньку Марійку, то й взагалі не хотіли з палати відпускати. Кожен намагався сказати чарівній жінці комплімент, розпитували її та з готовністю розповідали про себе. Волонтерка вислуховувала всіх. З радістю розповідала про себе та своїх друзів — таких самих доброчинців, як і вона. Відчувалося, стала справді своєю.

Як з'ясувалося, в Ірпінському військовому госпіталі волонтери працюють з травня 2014 року, тобто практично відразу, як почали надходити поранені з Донбасу. Першою була педагог-психолог Наталія Завадська, а згодом до неї приєдналися й інші ірпінці. Нині в команді 25 чоловік, найбільш активні шестеро — Наталія Завадська, Наталія Хіцова, Наталія Бондаренко, Наталія Бухтеєва, Інна Лабанович та Ольга Аргат. Підтримані керівництвом медустанови, вони доволі швидко досягли у своїй роботі системності. Налагодили тісну співпрацю з медперсоналом.

Команда волонтерів Ірпінського військового госпіталю

У Facebook було відкрито сторінку про волонтерську допомогу в Ірпінському госпіталі, діє постійний благодійний аукціон на потреби поранених бійців АТО. Волонтерам виділили приміщення під склад. Тут є все — від одягу та взуття до милиць і бинтів. Є також ноутбуки, музичні центри, диски з фільмами, книги та преса — тобто все необхідне для психологічної реабілітації пацієнтів, а іноді, під замовлення, й безпосередньо для лікування.

ДОВІРА ДО ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ВЕЛИКА. ІНКОЛИ АТОВЦІ ЗІЗНАЮТЬСЯ НАВІТЬ У АЛКО- АБО НАРКОЗАЛЕЖНОСТІ

Галина Дмитренко з душевною теплотою розповідає про бійців: «Наші хлопці можуть запитувати про абсолютно нестандартне. Був солдат, який вишивав прекрасні ікони, і ми йому допомогли з наборами. Багато військовослужбовців із задоволенням приєднувалися до майстер-класів з малювання. Розфарбовували футболки, чашки».

Дбають волонтери й про дозвілля підопічних. У клуб на свята запрошують музичні гурти. Нещодавнє свято — День захисника України — виявилося особливо теплим. Возили бійців і на кінні екскурсії, риболовлю та футбольні матчі.

— Доволі часто доводиться вирішувати питання з перевезенням поранених, особливо до Києва, — ділиться досвідом Галина Дмитренко. — У цьому ми спираємося на місцевих активістів, зрештою, як і в збиранні коштів для хворих.

По суті волонтери — посередники, однак ця діяльність вимагає чимало часу та самовідданості. Предметом особливої гордості місцевої команди є започаткування протезування наших військовослужбовців у Польщі. Зокрема функціональний протез ноги придбано пораненому Сергію Тимощуку. Чоловік, за його ж словами, щасливий двічі: по-перше, тепер може самостійно ходити, а, по-друге, як мешканець села продовжує перебувати «у строю». Незабаром має відбути до Польщі ще один атовець.

Нині ірпінці організовують допомогу онкохворій матері бійця АТО, колишнього пацієнта госпіталю Руслана Королла, медика батальйону «Айдар».

— У них нікого немає, підтримки чекати нізвідки, — каже Галина. — Тож ми не маємо права не допомогти.

Довіра до волонтерської організації велика. Інколи атовці зізнаються навіть у алко- або наркозалежності. І на це в ірпінців є професійна порада: київський центр «Інтеграція» під керівництвом лікаря-психіатра Андрія Карачевського.

Інколи сторонні люди, коли бачать, як багато роблять волонтери, цікавляться тим, що їх мотивує, що підштовхує до щоденної праці. На це Галина Дмитренко (до речі, практикуючий психолог) відповідає: «Деякі поранені військовики почуваються зайвими людьми і не розуміють, заради чого втратили здоров'я. Не дати солдатам занепасти духом, не залишити їх наодинці з хворобами та травмами, мабуть, це для нас найголовніше».

Руслан ТКАЧУК

ЯК АТОВЦІ ПРОХОДЯТЬ ТВОРЧУ РЕАБІЛІТАЦІЮ

«Міжнародний благодійний фонд «Творча криївка» два роки своєї діяльності відзначив організацією чергової виставки художніх робіт воїнів АТО «Воїни малюють мир» у Івано-Франківську.

На виставці було представлено більше 100 картин бійців АТО, створених під час заїздів творчої реабілітації, організованих БО «МФБ «Творча криївка». Відвідувачі виставки могли не лише подивитись на роботи атовців, але й придбати їх.

— Саме ця картина привернула мою увагу радістю та спокоєм, — говорить нова власниця однієї з робіт демобілізованого бійця Андрія Гнатіва Маріанна Продан. — Дуже хочу повісити її у робочому кабінеті, бо стежила у соцмережах за тим, як вона створювалася.

— Я за фахом юрист, до війни був депутатом Івано-Франківської міськради. Отримавши повістку у січні 2015-го, одразу пішов до військкомату. Був командиром взводу 30-ї окремої механізованої бригади, у підпорядкуванні мав 27 осіб. 10 місяців провів на передовій у Луганській області, — згадує Андрій Гнатів. — Під час заїзду творчої реабілітації я намалював три картини, що досить неочікувано, оскільки останнього разу пензля тримав лише у школі. Дуже радий, що одну з моїх робіт було придбано. Ці кошти підуть на проведення чергового заїзду творчої реабілітації воїнів АТО, який відбудеться в листопаді на Верховинщині.

Віталіна Маслова та учасник творчої реабілітації з картиною до виставки «Воїни малюють мир»

— Коли хлопці бачать, що їхні картини купуються, а отримані кошти допомагають втілити численні проекти нашого фонду, з радістю віддають їх. На сьогодні ми вже провели три виставкові проекти, зараз триває четвертий — «Воїни малюють мир». 2017 року плануємо показати картини бійців АТО і за кордоном. Завдяки аукціонам вдалося зібрати близько 90 тисяч гривень, — говорить засновниця фонду художниця Віталіна Маслова.

«Міжнародний благодійний фонд «Творча криївка» серед перших ще 2014 року розпочав комплексну реабілітацію воїнів АТО: психологічну, соціальну, біографічну. У своїй роботі волонтери застосовують унікальний авторський метод. Він заснований на комплексному підході до людини — через перебування на природі, фізичну активність, заняття мистецтвом, спілкування, знайомство з культурою тощо.

— «Творча криївка» свідомо відмовилася від послуг великих державних санаторіїв, — говорить Віталіна Маслова. — Бійці, які проходять реабілітацію, розміщуються в садибах звичайних людей. Це дозволяє створити атмосферу сімейного затишку, згуртувати групу в одне ціле та більш ефективно достукатися до кожного.

Постійну команду фонду становлять 20 осіб — координаторів, психологів, психотерапевтів, соціальних робітників, реабілітологів, художників. Усі вони працюють на волонтерських засадах.

Наталія ЯРМІЛКО

Наприкінці вересня 1943 року війська 1-го Українського фронту вийшли до Дніпра в районі Києва, форсували його та закріпилися на правому березі

ПІД ЧАС ОКУПАЦІЇ ЖИТТЯ КИЯН МОГЛО ОБІРВАТИСЯ БУДЬ-ЯКОЇ МИТІ

6 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ВИЗВОЛЕННЯ КИЄВА ВІД ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

У боях за столицю України було задіяно — з обох сторін — близько 4 мільйонів вояків. Лінія фронту простяглася майже на 1 400 кілометрів, а загальні людські втрати (вбиті, поранені й полонені) становили від 1 до 2,7 млн людей.

У результаті Київської наступальної операції було розгромлено 15 гітлерівських дивізій і створено в цьому районі стратегічний плацдарм, який відіграв важливу роль у боях за Правобережну Україну.

Тривалий час про жахіття, які жителі Києва пережили під час окупації, говорилося стисло. І це зрозуміло: в історію військового мистецтва оборона міста 1941 року ввійшла як одна з провальних операцій Другої світової війни: в боях за Київ загинули сотні тисяч червоноармійців, а в полон потрапили понад 600 тисяч бійців і командирів. Але саме тут, на берегах Дніпра, гітлерівська орда, втративши майже 100 тисяч солдатів, призупинила своє стрімке просування на схід. Начальник генерального штабу сухопутних військ Німеччини генерал Фрідріх Гальдер у своєму щоденнику записав: «10 серпня 1941 р. ...Командування групи армій «Південь» віддало наказ про тимчасове припинення наступу на Київ і про перехід до оборони 6-ї армії...».

Тут, на підступах до столиці України, наші бійці, погано озброєні, обмундировані й голодні, ціною власних життів затримали просування гітлерівців на Москву. Військові історики вважають, що не «дивізії сибіряків і високий патріотичний дух російського народу», як тепер стверджує кремлівська пропаганда, врятували їхню столицю, а бійці, ополченці, які під Києвом стримували ворога до останнього набою.

Трагічною була доля жителів Києва під час окупації. Їхнє життя, за спогадами свідків тих подій, могло обірватися будь-якої миті.

За роки незалежності ми дізналися багато страшної правди, яка за часів компартійного режиму всіляко замовчувалася. Наприклад, про те, що перед залишенням міста спецгрупи НКВС замінували чимало будинків, у яких проживала радянська і компартійна еліта. Після того, як столиця України опинилася під фашистським чоботом, у них оселилися представники гітлерівського командування і «нової влади». За кілька днів ці будівлі висадили в повітря.

— Наказ про замінування будинків надійшов з Москви, — розповідає письменник Данило Кулиняк, який досліджував тему київських вибухів восени 1941-го. — Той, хто його віддав, а без погодження зі Сталіним цього ніхто не міг зробити, вважав, що вони завдадуть величезної шкоди окупантам. Але цього не сталося: загинуло, за спогадами свідків, лише кілька сотень нацистів. Але ці втрати надто дорого обійшлися киянам, бо після цього почалися масові розстріли населення, які згодом стали звичайним явищем на окупованих територіях.

Захопивши місто, нові господарі наказали зареєструватися всім чоловікам і комуністам, здати радіоприймачі, зброю, навіть мисливську. За невиконання — розстріл. Незабаром у місті з’явилися оголошення, які зобов’язували всіх євреїв зібратись у встановлених «новою владою» місцях. І люди підкорилися, боячись покарання, яке могло бути лише одне — розстріл. Після цього їхній маршрут проліг до Бабиного Яру, де всі вони були знищені: лише 29–30 вересня свою смерть тут знайшли близько 34 тисяч євреїв, серед яких було багато жінок і дітей.

Бабин Яр став місцем масових розстрілів і в подальшому, гітлерівці знищили там понад 100 тисячі людей різних національностей, серед яких було чимало й українських патріотів-націоналістів, зокрема Олена Теліга, Олег Ольжич та інші.

Дарницький концтабір теж став символом злодіянь гітлерівців: там вони знищили 130 тисяч військовополонених, а в Сирецькому концтаборі — кілька десятків тисяч.

На примусові роботи до Німеччини вивезли понад 100 тисяч містян, більшість з яких не повернулися.

Історія Другої світової війни знає безліч прикладів жорстокого, нелюдського ставлення до бійців і командирів їхнього ж Верховного головнокомандувача — Йосифа Сталіна. Один із них — форсування Дніпра і визволення столиці України. За радянських часів про цю операцію багато сказали і написали воєначальники — командувачі фронтів, армій. Але їхні спогади дуже далекі від тієї правди, яку розповідали рядові бійці — учасники тих подій.

Лише за офіційними даними, за визволення Києва віддали свої життя понад 400 тисяч солдатів і офіцерів Радянської армії. А ось доктор історичних наук, професор Віктор Король вважає, що цифра ця неабияк занижена. І називає іншу — близько мільйона. Переважна більшість з них — українці. Річ у тім, що, дійшовши до кордонів України, Червона армія була дуже знекровлена. Тож її лави поповнювали ті українці, яких не мобілізували до війська у 1941-му.

У БОЯХ ЗА СТОЛИЦЮ УКРАЇНИ БУЛО ЗАДІЯНО — З ОБОХ СТОРІН — БЛИЗЬКО 4 МІЛЬЙОНІВ ВОЯКІВ. ЛІНІЯ ФРОНТУ ПРОСТЯГЛАСЯ МАЙЖЕ НА 1 400 КІЛОМЕТРІВ, А ЗАГАЛЬНІ ЛЮДСЬКІ ВТРАТИ (ВБИТІ, ПОРАНЕНІ І ПОЛОНЕНІ) СТАНОВИЛИ ВІД 1 ДО 2,7 МЛН ЛЮДЕЙ

Ось як описав цей процес у своїй автобіографічній «Пісні переможця» Григорій Климов: «Коли Червона армія почала виганяти гітлерівців з України, то «домосідів» швиденько збирали, — цим займалися навіть не військкомати, а самі командири передових частин, — пхали їм знову гвинтівки в руки і, навіть не переодягнувши в шинелі, в чому були — на першу лінію бою! Береги Дніпра, як весняними квітами, рябіли трупами в різнокольорному цивільному одязі. Були серед мобілізованих і колишні військовополонені Південно-Західного фронту, яких у кількості понад 270 тисяч відпустили 1941 року, на клопотання родичів, німці. Вони жили зі своїми сім’ями і ніяких злочинів проти радянської влади не чинили. Але де там! Для військкоматників вони були потенційними зрадниками, так само як і для командирів».

Будь-яка війна, будь-яка військова операція не обходиться без людських втрат. Це — страшна аксіома. Але правда й те, що життя солдата в роки Другої світової було обезцінене настільки, що полководці не зважали на нього. Головне було перемогти, а над ціною ніхто не замислювався. Але таке нелюдське ставлення до бійців аніскільки не применшує їхню роль у визволенні Києва, України й усієї Європи від гітлерівського ярма.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ГІТЛЕРІВЦІ ЗНИЩИЛИ ПОНАД 200 ТИСЯЧ МЕШКАНЦІВ СТОЛИЦІ І ВІЙСЬКОВОПОЛОНЕНИХ

У столицю України війська 6-ї армії вермахту увійшли 19 вересня 1941 року. А через п’ять днів відповідно до тактики «випаленої землі» за директивою радянського командування почалося тотальне знищення Хрещатика і прилеглих кварталів.

Із перших днів окупації місто зруйнували на 40 відсотків, а суцільного нищення зазнали близько тисячі великих житлових і адміністративних будівель.

До війни в Києві проживало 930 тисяч людей, а за переписом населення, здійсненим 1 квітня 1942 року, в місті залишилося 352 тисячі мешканців. Вважається, що протягом 778 діб окупації загинуло понад 200 тисяч киян та військовополонених. А понад 100 тисяч були відправлені на примусові роботи до Німеччини.

При визволенні Києва — за офіційною радянською статистикою — загинуло 417 тисяч червоноармійців (із них 6491 — у самому Києві). Однак за підрахунками деяких істориків кількість загиблих сягає не менше 800 тисяч осіб разом із мирним населенням, мобілізованим польовими військкоматами на щойно звільнених територіях і практично неозброєним та необмундированим (так звана чорна піхота), яке брало участь у форсуванні Дніпра.

Інф. «НА»

100 РОКІВ — НА ВІСТРІ БУРЕМНИХ ПОДІЙ

МИХАЙЛУ ПАВЛОВУ СУДИЛОСЯ ПРОЙТИ ДВІ ВІЙНИ

Є люди, які були на вістрі буремних подій і залишили слід в історії країни. Генерал-майор юстиції у відставці Михайло Павлов за сто років життя встиг зробити чимало. На його долю випали дві війни — фінська і Друга світова, участь у партизанському русі, боротьба з проявами бандитизму і злочинності. Багаторічна діяльність Михайла Павловича на цих та інших фронтах високо оцінена державою. Він — кавалер двох орденів Червоної Зірки, двох орденів Вітчизняної війни I і II ступенів, Трудового Червоного Прапора, орденів Богдана Хмельницького II і III ступенів. Остання посада, яку Михайло Павлович обіймав, — військовий прокурор Червонопрапорного Київського військового округу.

Про заслуги у правоохоронній діяльності свідчать почесні звання. Михайло Павлов — заслужений юрист, почесний працівник прокуратури України, почесний член Спілки юристів України. Він нагороджений почесною відзнакою Міністра оборони України, Почесною грамотою Верховної Ради.

Народився Михайло Павлов 3 листопада 1916 року в селянській сім'ї. Здобувши педагогічну освіту, юнак у 1933–1938 роках працював учителем. Потім отримав направлення на навчання до обласної юридичної школи, працював помічником прокурора району.

У лютому 1940 року його призвали на військову службу, зарахували до полкової школи 729-го стрілецького полку. А коли напередодні війни з нацистською Німеччиною у новостворених дивізіях виникла потреба в юристах, Михайло Павлов був призначений слідчим військової прокуратури 222-ї стрілецької дивізії. В її складі потрапив у жовтні 1941 року в оточення в районі міста Вязьма. Павлов допомагав командирам в організації оборони, неодноразово піднімав бійців у контратаки. У тих боях був двічі поранений. А коли ворог зімкнув кільце оточення, він разом із групою червоноармійців прорвав його і вийшов у тил противника. Але тяжке захворювання й поранення правої ноги обмежили його можливості. Врятував місцевий селянин, який заховав працівника військової прокуратури у підвалі та згодом вилікував.

Коли Михайло Павлов встав на ноги, створив партизанський загін з бійців, які вийшли з оточення.

> **Шановний Михайле Павловичу!**
>
> *Від імені офіцерів військової прокуратури Центрального регіону України та членів ветеранської організації прийміть щирі й сердечні вітання з ювілейним днем народження!*
>
> *Доля вела вас непростими стежками, але завдяки вашій мудрості й силі духу ви витримали всі випробування, боронили рідну землю від фашистських загарбників, близько 35 років перебували на варті закону.*
>
> *Ваш життєвий шлях сповнений лише благородних та гідних справ.*
>
> *Високі моральні якості, вимогливість до себе і підлеглих, працездатність і порядність характеризують вас як яскраву особистість, Людину з великої літери.*
>
> *Зичимо вам міцного здоров'я та Божого благословення!*
>
> З повагою
>
> керівництво військової прокуратури Центрального регіону України та ветеранської організації

Генерал-майор юстиції у відставці Михайло Павлов

Зброю знайшли на місцях колишніх боїв і почали воювати. Так, влаштували засідку на ділянці шосе Ленінград — Київ, знищили дві вантажні машини з гітлерівцями. Окрім того, партизани полювали на фашистських шпигунів, поліцаїв, проводили мітинги за участю молоді, закликали їх до боротьби з окупантами.

Восени 1942 року Павлова призначили командиром спеціальної групи для заслання у тил ворога. Але в останній момент медики виявили в його руці осколки розривної кулі й направили на операцію до військового госпіталю. За висновками комісії, Михайло Павлов був визнаний непридатним до стройової військової служби і його зарахували до військової прокуратури 4-ї ударної армії. За участь у партизанському русі його нагородили орденом Червоної Зірки.

У травні 1945 року Михайла Павлова відкликали до Головної військової прокуратури в Москву для розслідування гучної кримінальної справи з викрадення продовольства і речового майна, яке здійснила група злочинців на чолі з полковником Бранденбурзьким. Цю справу він успішно розслідував, а матеріали обсягом у 36 томів направили до суду. Зразу ж після Перемоги Михайло Павлов був нагороджений орденом Вітчизняної війни.

Згодом ветеран закінчив Військово-юридичну академію, обіймав високі посади в органах військової прокуратури. 1976 року звільнився з військової служби. Перебуваючи у відставці, понад 30 років займався активною громадською діяльністю, був юридичним консультантом ветеранських організацій, відстоював права ветеранів та інших громадян. Михайло Павлович — автор книг «Процеси і долі», «Офіцерська честь». Й дотепер він є почесним членом президії Всеукраїнської (міжнародної) спілки учасників війни.

Василь СУХОВЕЦЬ

СУВОРЕ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ НОВОЯВЛЕНИМ АГРЕСОРАМ

70 РОКІВ ТОМУ МІЖНАРОДНИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ТРИБУНАЛ ВИНІС ВИРОК 22 ВИСОКОПОСАДОВЦЯМ-НАЦИСТАМ ЗА ЇХНІ ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ЛЮДСТВА

Нещодавно ми відзначили 72-у річницю визволення України від гітлерівських окупантів. Воїни чотирьох Українських фронтів не лише принесли на нашу землю свободу і мир, а й продовжили історичну визвольну місію на території країн Європи. Вони таким чином забили останній цвях у домовину Гітлера і забезпечили проведення міжнародного суду над головними нацистськими злочинцями. Нещодавно виповнилося 70 років з того дня, коли міжнародний військовий трибунал виніс вирок 22 високопосадовим нацистам за їхні найстрашніші в історії злочини проти людства.

Увага всього світу в ті дні була прикута до зали судових засідань № 600 Палацу правосуддя в Нюрнбергу. Саме тут члени трибуналу на підставі конкретних документів розглядали криваві справи нацистів. Представники чотирьох країн-переможниць у Другій світовій війні — США, Радянського Союзу, Великобританії і Франції — спромоглися довести вину фашистів у скоєнні злочинів. Варто додати, що міжнародний суд відбувся із дотриманням букви закону. Так, перед виголошенням вироку забезпечили участь у розгляді справ адвокатів 19 звинувачуваним. Цим Нюрнберзький процес заклав підвалини майбутнього міжнародного права. Так, саме тоді була розроблена конвенція про заборону геноциду. Адже на рахунку гітлерівських нацистів були прояви холокосту — найтяжчого злочину проти людства.

Нацистські злочинці на лаві міжнародного військового трибуналу

УРОКИ НЮРНБЕРЗЬКОГО ПРОЦЕСУ МАЮТЬ ПАМ'ЯТАТИ ТІ КРЕМЛІВСЬКІ КЕРМАНИЧІ, ЯКІ АНЕКСУВАЛИ УКРАЇНСЬКИЙ КРИМ, ПРОДОВЖУЮТЬ АГРЕСИВНІ ДІЇ НА СХОДІ НАШОЇ ДЕРЖАВИ ТА В СИРІЇ

На жаль, у період так званої «холодної війни» уроки міжнародного військового трибуналу почали забувати. У результаті не притягалися до відповідальності ті воєнні злочинці, які у нових війнах і конфліктах чинили звірства проти людей. Тому багато з них уникнули суду за злочини в Кореї, В'єтнамі, Афганістані, так званої культурної революції в Індонезії, масового знищення людей у Камбоджі, катування і викрадення їх у країнах Латинської Америки. Тоді організатори всіх цих та інших трагедій у більшості випадків уникнули притягнення до відповідальності за скоєні злочини.

Але останнім часом намітилися позитивні зміни, міжнародна спільнота дедалі частіше почала звертатися до уроків Нюрнбергу. Так, протягом минулих двох десятиліть відбулося шість міжнародних трибуналів для розслідування найбільш гучних військових злочинів. Прикладом того є суд над тими, хто був винен у звірствах проти людей під час воєнних конфліктів у колишній Югославії. Рада Безпеки ООН наприкінці 1995 року продемонструвала політичну волю і почала притягати до відповідальності винних у скоєнні злочинів проти прав і свобод людини. Були також створені міжнародний трибунал для розслідування фактів геноциду в Руанді, спеціальний суд по Сьєрра-Леоне (громадянська війна 90-х років), надзвичайні палати судів у Камбоджі розглядали криваві діяння режиму Пол Пота наприкінці 70-х років тощо. За період з 1994 року цими трибуналами було засуджено майже 160 осіб.

Наведені приклади засвідчують, що територія, що потрапляє під дію юрисдикції міжнародних трибуналів, зростає з кожним роком. Водночас зменшуються шанси уникнути відповідальності за скоєні злочини проти прав і свобод людей. Про це мають пам'ятати ті кремлівські керманичі, які незаконно анексували український Крим, продовжують агресивні дії на Сході нашої держави та в Сирії. Адже їм, як і прибічникам Гітлера, доведеться відповідати в міжнародному трибуналі — тепер у Гаазі.

Володимир ЧІКАЛІН

25 РОКІВ РОЗБУДОВИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ,

ЗАКАРБОВАНИХ У ГАЗЕТНИХ РЯДКАХ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

2008 РІК: ПОСТАВЛЕНО ЗАВДАННЯ — ПОНОВИТИ БОЄЗДАТНІСТЬ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН ДО БАТАЛЬЙОНУ ВКЛЮЧНО

Президент України — Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Віктор Ющенко, представляючи нового Міністра оборони Юрія Єханурова, поставив військовому відомству завдання на 2008 рік. Зокрема, він сказав, що потрібно сформувати чіткий план модернізації Української армії. А для цього, за словами керівника держави, кожен представник Міноборони, його вище керівництво повинні знати логіку таких дій, те, що потрібно робити 2008 року з наявними ресурсами. А вони становили лише 1,06% від ВВП, або 60% від бюджетного запиту військового відомства. Це був найнижчий за 9 років показник. Попри

«ВІЙСЬКОВА» СТАТТЯ ДЕРЖБЮДЖЕТУ НА 2008 РІК СТАНОВИЛА ТРОХИ БІЛЬШЕ 1% ВАЛОВОГО ВНУТРІШНЬОГО ПРОДУКТУ. ЦЕ БУВ НАЙНИЖЧИЙ ЗА 9 РОКІВ ПОКАЗНИК

таке фінансування, Президент України поставив завдання найближчим часом поновити боєготовність усіх бойових частин включно до батальйону. Він приділив увагу процесу переходу Збройних Сил на комплектування військовослужбовцями за контрактом. Для цього належало посилити мотивацію до такої служби, створити відповідні умови для захисників України.

«Народна армія» постійно інформувала читачів про виконання цих та інших завдань. Так, у номері за 11 січня була надрукована кореспонденція «Військова» стаття видатків потребує глибокої корекції». У ній розповідалося про робочу зустріч глави держави з міністром оборони. Віктор Ющенко наголосив на необхідності додаткових асигнувань на потреби армії, щоб вчасно і без втрат для обороноздатності країни перевести Збройні Сили на контрактну основу. Президент конкретизував свої погляди щодо потреби виділити для Міністерства оборони не менше 2,5% ВВП, тобто 22 мільярди гривень. До цього варто додати, що Віктор Ющенко взяв під особистий контроль розв'язання проблем розвитку Збройних Сил, започаткував щотижневі зустрічі з керівництвом держави для обговорення актуальних питань реформування Збройних Сил України.

Пілотажна група «Українські соколи» на чолі з полковником Віктором Росошанським (на фото — п'ятий ліворуч)

У номері за 12 січня «Народна армія» надрукувала звіт з такого заходу під назвою «Питання №1 — опрацювання спільної владної позиції». У виступі на нараді Президент наголосив: «Ми приступаємо до режиму регулярних щотижневих консультацій, на яких визначатимуть пріоритети у рамках наших домовленостей. Сьогодні для мене питання номер один — це опрацювання спільної позиції щодо організації роботи влади на 2008 рік. Такі позиції мають бути сформульовані у спільних стартових документах». За результатами тієї зустрічі глава держави направив до Верховної Ради пакет невідкладних законопроектів.

Така посилена увага керівництва держави до розв'язання нагальних проблем війська знайшла конкретне втілення в життя. Так, «Народна армія» у номері за 5 квітня надрукувала повідомлення, що уряд ухвалив проект закону про додаткове фінансування військової служби за контрактом на 1 мільярд гривень. Зокрема, передбачалося спрямувати понад 268 мільйонів гривень на підвищення грошового забезпечення військовослужбовців-контрактників.

Глава держави Віктор Ющенко, окрім відновлення боєздатності всіх бойових частин, звернув увагу уряду на поновлення діяльності у складі Збройних Сил пілотажної групи «Українські соколи». На її польоти передбачалося спрямувати понад 242 мільйонів гривень. Та, на жаль, пілотажна група так і не досягла запланованої висоти. Літаки «Українських соколів», що відпрацювали свої ресурси, передали до складу бойових авіаційних частин. Потім на деяких з МіГ-29 військові льотчики виконували завдання в районі проведення АТО.

2009 РІК: НОВІ ВИМОГИ ДО ПІДГОТОВКИ ОФІЦЕРСЬКОГО ТА СЕРЖАНТСЬКОГО СКЛАДУ

Напередодні настання 2009 року Міністр оборони України Юрій Єхануров відвідав Головний військово-медичний клінічний центр «ГВКГ» МО України. Це було обумовлено тим, що на одному з останніх засідань уряду всім міністерствам було поставлено завдання підвищити рівень і кількість видів надання медичних послуг. І хоча на той рік фінансування медичної сфери, за словами Юрія Єханурова, «не гріло», він поставив завдання військовим у білих халатах самим заробляти кошти, пообіцявши лише сприяти у цій справі. Міністр оборони України висловився за започаткування підготовки військових лікарів у цивільних навчальних закладах. Виходив з того, що варто брати до уваги реальні загрози, які перед країною ставить життя. Ніби відчував, що такою реалією стане та війна, яка за п'ять років запалає на Сході України.

У матеріалах щодо можливих загроз для національної безпеки «Народна армія» вже тоді привернула увагу до розробки в Росії новітніх зразків зброї та бойової техніки. Так, у номері за 13 січня 2009 року було надруковано аналітичну статтю генерал-майора у відставці Вадима Гречанінова. У ній наводилися конкретні приклади нарощування північним сусідом «військових м'язів». Зокрема Росія поширила заяви про розміщення в районі Калінінграда високоточних ракетних комплексів «Искандер» класу «земля-земля» та бомбардувальників Ту-22М3. Країна-сусід планувала за згодою білоруської влади використання на території Білорусі потужного радіоцентру, припинила ліквідацію ракетної дивізії в Козельську, розпочала вдосконалення станцій розвідки та спостереження під Армавіром, на території Краснодарського краю. Газета «Народна армія» в номері за 15 січня надрукувала матеріал під назвою «Замах на нашу незалежність». У ньому було наведено думку глави держави щодо газового конфлікту між Росією та Україною. Віктор Ющенко не виключав, що країна-сусід припинила поставки газу через Україну з метою дестабілізації політичної ситуації на Сході та Півдні України.

Ще одним гаслом 2009 року стало запровадження нових вимог до підготовки офіцерського та сержантського складу. Річ у тім, що відповідно до Закону України «Про вищу освіту» Міністерство освіти і науки України видало наказ про умови прийому до вищих навчальних закладів держави, зокрема й до військових вишів. Газета «Народна армія» 10 січня надрукувала офіційний документ — «Особливості прийому громадян на перший курс вищих навчальних закладів та військових навчальних закладів у 2009 році для підготовки на посади офіцерського (сержантського) складу». Передбачалося здійснювати навчання за схемами підготовки «курсант» або «студент-курсант». Підготовка курсанта мала здійснюватися у статусі військовослужбовця протягом усього терміну навчання.

2009 РОКУ ЗАПОЧАТКУВАЛИ ПІДГОТОВКУ ВІЙСЬКОВИХ ЛІКАРІВ У ЦИВІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

А за схемою «студент-курсант» — у статусі студента на молодших курсах, військовослужбовця — на випускному курсі.

У січні 2009 року військовослужбовці були шоковані тим, що отримали лише половину свого грошового забезпечення. Газета дослідила причину виникнення цієї проблеми, надрукувавши 20 січня коментар під назвою «50% — наслідок тимчасового бюджетного розпису». Його автор — тодішній заступник директора Департаменту фінансів МО України — начальник відділу бюджету МО України полковник Костянтин Кифоренко пояснив, що таке «розполовинення» грошового забезпечення можна було передбачити вже з ухваленням державного бюджету на 2009 рік. Фінансовий ресурс, спланований Збройним Силам, становив лише 0,85% ВВП. За словами фахівця, це був абсолютний «антирекорд» фінансування армії за всі роки незалежності. Виходячи з цього, керівництво Міноборони звернулося з листами до Мінфіну, Кабінету Міністрів, комітетів Верховної Ради з питань бюджету, національної безпеки і оборони, в яких наводилися розрахунки потреб Збройних Сил та їхнього реального, вкрай незадовільного забезпечення. Однак на час оприлюднення такої інформації відповідей отримано не було. Проте вже 22 січня газета заспокоїла військовослужбовців, сповістивши, що на повну виплату грошового забезпечення додатково виділено асигнування в сумі понад 177 мільйонів гривень. Своєю чергою Президент України Віктор Ющенко, як повідомила «НА» 3 лютого, наголосив, що країні потрібен новий Державний бюджет-2009, і запевнив: у влади є можливість захистити і країну, і людей.

Наступна наша розповідь буде присвячена реформуванню та розвитку Збройних Сил України у 2010–2011 роках.

Володимир ЧІКАЛІН

Медаль Пошани

Медаль пошани (Medal of Honor) є найвищою військовою нагородою США, якою федеральний уряд відзначає військовослужбовців Збройних сил США за особисту мужність, виявлену під час бойових дій.
Кожен вид американської армії має право на свій дизайн медалі, але на практиці Корпус морської піхоти і Берегова охорона використовують дизайн ВМС.
Вручає Медаль пошани особисто президент США. Нагорода має особливий статус і охороняється спеціальним законом, затвердженим Конгресом США.
Наскільки визначним є статус цієї нагороди, яскраво свідчить вислів одного з президентів США Гаррі Трумена: «Я би віддав перевагу бути нагородженим Медаллю пошани, ніж бути президентом США».
Безвідносно до кількості медалей і приналежності до виду Збройних сил всі нагороджені Медаллю пошани вшановувалися як національні герої США. Формально такий статус був встановлений лише після Першої світової війни. Тоді ж було введене правило щодо нагородження героя особисто президентом США. Її не може отримати цивільна особа, не може й військовик у тиловому гарнізоні — лише бойовий вояк і тільки за видатну мужність.
За період світової війни цю нагороду отримали 464 вояки. Були серед нагороджених Медаллю пошани і герої українського походження.

УКРАЇНЦІ — ГЕРОЇ США

ОСТАННІЙ БІЙ НА ІТАЛІЙСЬКІЙ ЗЕМЛІ

Рівно 100 років тому, 24 жовтня 1916 року, у м. Ділтаун, що в штаті Пенсільванія, в сім'ї українських емігрантів народився майбутній американський національний герой Іван Дутко. Наприкінці 30-х років він був призваний до армії, служив у 3-й піхотній дивізії армії США.

Опис його подвигу в архівах США, а сьогодні — і на багатьох американських веб-сайтах є доволі фантастичним, але й вищу військову нагороду просто так не дають… Того фатального дня 23 травня 1944 року неподалік від моста Ротто, найстарішого в Римі, американський солдат-українець Іван Дутко залишився один проти фашистських позицій: трьох кулеметних гнізд і 88-мм зенітно-артилерійської установки. Попри сильний вогонь противника, спрямований безпосередньо на нього, перебігаючи від вирви до вирви, він спромігся наблизитися на 30 метрів до однієї з кулеметних позицій і знищити ворогів ручною гранатою. І вже поранений з другого кулемета, він звівся на ноги й пішов просто до 88-міліметрової гармати, стріляючи з автомата від стегна. Коли до гармати залишилося менше 10 метрів, йому вдалося знищити всіх п'ятьох гармашів. Уже двічі поранений, він продовжував атаку і знищив обслугу всіх чотирьох позицій. Помер від ран на місці бою.

Іван Дутко героїчно загинув віком 27 років. Похований на Національному кладовищі Беверлі штату Нью-Джерсі (США). За цей подвиг він посмертно підвищений до звання сержанта першого класу, а 5 жовтня 1944 року його було нагороджено Медаллю пошани.

ЗАОКЕАНСЬКИЙ МОСКАЛЬ

6 листопада виповнюється 95 років від дня народження Едуарда (Едварда) Москаля.

Він народився 1921 року на американському континенті, в сім'ї переселенців з України. А за 25 років солдат був посмертно відзначений найвищою військовою нагородою США Медаллю пошани.

Відомо, що до лав армії США він вступив у м. Чикаго, воював у складі 383-го піхотного полку 96-ї піхотної дивізії. Під час бойових дій поблизу м. Каказу Ридж на острові Окінава 9 квітня 1945 року він знешкодив дві ворожі вогняні кулеметні позиції. Коли через сильні контратаки і жорстокий опір противника його загін змушений був відступити, Едуард з вісьмома побратимами добровільно залишився для прикриття відступаючих.

Відстрілюючись з небезпечної позиції протягом аж трьох годин, він знешкодив близько 30 ворожих солдатів. Пізніше допомагав рятувати поранених, які залишилися на лінії вогню. Самовіддано захищаючи їх і відстрілюючись, він вразив ще чотирьох японських солдатів і сам отримав смертельне поранення. Загинув, намагаючись врятувати бойового товариша.

Похований на Національному кладовищі у м. Рок-Айленд штату Іллінойс (США).

ОДИН ПРОТИ ДЕСЯТЬОХ

Ніколас Міньо народився 13 березня 1905 року на Галичині. Згодом його родина емігрувала до США.

Молодий українець розпочав службу в американській армії ще 1927 року. На момент початку Другої світової війни вже мав військове звання «сержант». Однак погодився на пониження у званні до рядового, тільки би проходити службу в бойовому підрозділі за межами США. З грудня 1942 року Міньо воював у Північній Африці у складі піхотного взводу 6-го полку 1-ї бронетанкової дивізії армії США.

Повоювати йому довелося недовго — лише чотири місяці, та за цей час Ніколас зарекомендував себе як безстрашний і відчайдушний вояк.

28 квітня 1943 року рядовий Міньо самодин пішов у багнетну атаку на кулеметну позицію, яка зупинила наступ його роти. Знищивши близько 10 ворожих солдатів, він підняв у наступ весь свій підрозділ, але при цьому дістав смертельне поранення.

Похований герой на Північноафриканському меморіальному американському цвинтарі в Карфагені, Туніс.

Під час проходження військової служби та після героїчної загибелі був нагороджений найвищою військовою відзнакою США Медаллю пошани, а також медалями «Бронзова зірка», «Пурпурове серце», «За відмінну поведінку», «За Американську кампанію», «За Європейсько-Африканську-Близькосхідну кампанію» та Медаллю перемоги у Другій світовій війні.

На початку 1956 року ім'ям Ніколаса Міньо було названо пором, який курсував між Манхеттеном та Фортом Джей, розташованим на острові Говернорс. Також ім'я Ніколаса Міньо присвоєно школі в містечку Картерет штату Нью-Джерсі. Не забули героя і військові — на його честь було названо дві вулиці в американських військових гарнізонах — на базі армії США в іракському Тікриті та на військовій базі у Форті Блісс, штат Техас.

ЗАХИСТИВ ПОБРАТИМІВ СВОЇМ ТІЛОМ

Серед нагороджених Медаллю пошани українців і 29-річний Антон Кротяк із Чикаго. Відомо лише, що він народився 15 серпня 1915 року, а призваний був у Чикаго, штат Іллінойс.

У Другій світовій війні Антонові Кротяку довелося воювати з японцями. Американець українського походження проходив службу рядовим першого класу у першій роті 148-го піхотного полку 37-ї піхотної дивізії. Вже наприкінці війни йому довелося покласти життя на вівтар перемоги у запеклому бою на Лусоні — головному острові Філіппін. Як свідчать скупі рядки опису подвигу з подання на нагородження солдата Медаллю пошани, «кинута противником граната впала у центр великої групи військовослужбовців. Миттєво відштовхнувши товаришів, він кинувся на неї, захистивши побратимів своїм тілом, як щитом. Граната вибухнула під ним, і він помер за кілька хвилин».

Свій подвиг українець здійснив 8 травня 1945 року поблизу місцевості Балете Пасс. Посмертно герой був відзначений найвищою військовою нагородою Сполучених Штатів Америки, яка була вручена його рідним.

БУНКЕРИ ЗНИЩИВ ОСОБИСТО КОМАНДИР…

Ніколас Орешко, американець українського походження, пішов у вічність не так давно — у жовтні 2013 року. Останні два з половиною роки свого життя він був найстарішим серед живих кавалерів найвищої американської військової нагороди — Медалі пошани.

Народився Ніколас Орешко в сім'ї українських емігрантів у містечку Байон штату Нью-Джерсі 18 січня 1917 року.

У роки Другої світової війни був призваний на військову службу та згодом відправлений до Західної Європи. У серпні 1944 року після завершення операції «Оверлорд» прибув до Франції на посаду командира взводу роти «С» 302-го піхотного полку 94-ї піхотної дивізії армії США. У складі частини майстер-сержант Орешко брав участь у ліквідації оточених угруповань вермахту, що утворилися через швидке просування військ союзників на півночі Франції. У грудні дивізія, у складі якої воював Орешко, вела бойові дії в районі прориву німецьких військ в Арденнах.

23 січня 1945 року поблизу німецького містечка Теттінген, діючи на одинці, атакував та вивів зі строю німецький бункер. Згодом, попри отримане серйозне поранення, атакував та зруйнував ще одну довготривалу вогневу споруду. Саме за цей подвиг 9 місяців по тому, 30 жовтня 1945 року, він був удостоєний Медалі пошани.

Останні роки свого життя він мешкав у Кресскіллі, штат Нью-Джерсі. Помер ветеран Другої світової війни та кавалер Медалі пошани в Енглвуді 4 жовтня 2013 року, трохи не доживши до свого 97-річчя.

Підготував Олексій ТРИГУБ

«МОВА — ДУША НАРОДУ...»

9 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ ТА МОВИ

Чужинці, намагаючись упокорити народи, намагалися насамперед позбавити їх рідної мови. За часів перебування України у складі Російської імперії українська мова зазнавала всіляких утисків: російський царат вважав, що «такої мови не існує у природі, її вигадали малороси». Перешкоджаючи нашим предкам спілкуватися рідною мовою, Москва намагалася перетворити, як писав Іван Франко, українців на бидло, загнавши їх у стійло.

Зі встановленням в Україні радянської влади більшовики заявили про повну лояльність до нашої мови. Втім насправді окупантам було байдуже, якою мовою спілкуватимуться на Полтавщині чи Вінниччині. Для компартійної верхівки головним було те, щоб і там, і там сліпо виконували їхню волю.

Але цього не сталося: після революційного заколоту Україною прокотилася хвиля антибільшовицьких повстань, почалися «бродіння щодо мовного питання» і серед української інтелігенції. 1933 року — у розпал голоду — з'явилося розпорядження Сталіна про «припинення українізації». А 1938-го вийшла постанова уряду про обов'язкове вивчення російської мови у школах усіх національних республік. До речі, коли Євген Тимченко підготовував «Історичний словник української мови», то влада не дозволила вченому подавати матеріали, які стосувалися її розвитку до XIII століття, аби виходило, що вона з'явилася лише тоді.

Кількість громадян України, які вважають українську мову рідною, протягом останніх 10 років зросла на 8% і становить сьогодні 60 відсотків

УКРАЇНСЬКУ МОВУ ТРЕБА ПЛЕКАТИ, ВИВОДИТИ «У СВІТ ШИРОКИЙ». АБИ НАМ НАДАЛІ НЕ ЖИТИ «НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ»...

Герой п'єси Миколи Куліша «Мина Мазайло» дядько Тарас говорить такі слова: «Їхня українізація — це спосіб виявити всіх нас, українців, а тоді знищити разом, щоб і духу не було…» Але в кінці п'єси він каже: «Провокація. Хто стане нищити двадцять мільйонів самих лише селян-українців, хто?»

Слова ці виявилися пророчими: у 1932–1933 роках голодомор, влаштований більшовицьким режимом, перетворив це припущення на жорстоку реальність. Господарям Кремля потрібно було, щоб українці боялися їх, вірили кожному їхньому слову і не були здатні на опір. А досягти цього без «вирішення мовного питання» було складно. Тому підійшли до цієї проблеми «комплексно»: згортанням так званої українізації і фізичним знищенням мільйонів людей.

— Саме після Голодомору національно-визвольний рух в Україні пішов на спад, — говорить Роман Круцик, голова київського «Меморіалу».

Чимало російських друкованих видань рясніють «одкровеннями» щодо «приниження російської мови». Особливо сьогодні, коли проти нас ведеться справжня війна. Звісно, що будь-яка політично незаангажована людина ніколи не повірить у ці маразматичні твердження. Адже в нас, за інформацією МЗС, виходять друком майже 1200 російськомовних видань, тоді як у Росії — жодного україномовного. До того ж у РФ є тільки одна радіопередача, яка ведеться українською, а в Україні понад 50% російськомовного радіоконтенту. І це при тому, що українська діаспора Російської Федерації налічує кілька мільйонів осіб: є регіони, де компактно проживають десятки, а то й сотні тисяч етнічних українців. Наприклад, у Тюменській області.

— Мати надсилає мені з України газети і журнали, — говорить Тамара Петровська, медсестра із Сургута. — Вони допомагають не втрачати зв'язок із великою землею, як ми називаємо свою історичну Батьківщину. Раніше я передплачувала українські видання, але з літа 2014-го вони чомусь перестали надходити…

Чи не тому, що на їхніх шпальтах можна прочитати правдиву інформацію? Адже з початком агресії проти України «старший брат» оголосив війну всьому, що так чи інакше пов'язано з Україною. Серед його мішеней опинилася навіть…українська бібліотека в Москві, працівників якої спецслужби звинувачують ледь не в підготовці антидержавного заколоту.

Та й у нашій країні справи з розвитком української мови не такі вже й райдужні. Сьогодні, як свідчать соціологічні опитування, найбільше прихильні до рідної мови жителі сіл і провінційних міст, навіть і тих, які знаходяться у традиційно російськомовних регіонах.

Якщо говорити про друк українських книг, то їхній сумарний наклад у 2014 році, становив 55% від загальної кількості надрукованої в Україні літератури. Це трохи більше 30 мільйонів.

За кількістю друкованих видань україномовні, на жаль, пасуть задніх. Щоб у цьому переконатися, достатньо підійти до будь-якого кіоску «Союздрук», де абсолютна більшість продукції є російськомовною. Хоча за результатами соціологічних опитувань останнім часом побільшало наших співгромадян, які віддають перевагу виданням, що є не лише україномовними, а й українськими за духом.

Отже, на 26-му році нашої незалежності ми нарешті маємо зрозуміти, що українську мову треба плекати, виводити «у світ широкий». Аби нам надалі не жити «на нашій, не своїй землі»...

Сергій ЗЯТЬЄВ

ЦІКАВІ ФАКТИ

1. Українська входить до трійки найкрасивіших мов світу: на мовному конкурсі, який відбувся в Парижі 1934 року, її визнано «третьою найбільш красивою мовою у світі (після французької та перської) за такими критеріями, як фонетика, лексика, фразеологія й будова речення».

2. Найдавніша згадка про українську мову датується 858 роком, а вперше вона набула рівня літературної наприкінці XVIII століття після виходу друком 1798 року першого видання «Енеїди», автором якої є Іван Котляревський. Саме його і вважають засновником нової української літературної мови.

3. Український алфавіт є одним з варіантів кирилиці, в ньому 33 літери. На відміну від російської в українській мові немає великої кількості церковнослов'янських слів. Щодо лексики найближчими до української є білоруська (84%) і польська (70%) мови.

4. Першим букварем, виданим в Україні, була книга, надрукована 1574 року у Львові першодрукарем Іваном Федоровим. Містила абетку, склади, зразки відмінювання і коротку читанку. До нас дійшов лише один примірник, що зберігається в бібліотеці Гарвардського університету (США). Факсимільне видання було здійснено в Києві у 1964 та 1974 рр.

Часто нашу українську мову називають калиновою

5. Найдавнішими українськими поетесами, імена яких відомі і про яких збереглися документальні свідчення, є інокиня Анисія Парфенівна та Анна Любовичівна. Жили вони, очевидно, наприкінці XVI — на початку XVIII ст. і залишили акровірші, де вписано їхні імена.

6. Найстарішою українською піснею, запис якої зберігся до наших днів, вважається пісня «Дунаю, Дунаю, чому смутен течеш?»

7. Найбільше перекладався «Заповіт» Тараса Шевченка — 147 мовами народів світу.

Підготував Сергій ЗЯТЬЄВ

УКРАЇНСЬКА Є РІДНОЮ ДЛЯ 73% УЧАСНИКІВ АТО

Кількість громадян України, які вважають українську мову рідною, протягом останніх 10 років зросла на 8% і становить сьогодні 60 відсотків.

Так, людей, котрі у буденному житті послуговуються виключно російською, поменшало на 16%. Натомість побільшало тих, хто спілкується обома мовами — з 16 до 22%. Зросла також кількість тих, котрі вважають рідною іншу мову (не російську і не українську). Якщо 2006 року це був кожен сотий громадянин України, то 2016-го — кожен п'ятдесятий. Це засвідчили результати дослідження, проведеного Центром імені Разумкова.

Традиційно найбільше україномовних громадян у західних і центральних регіонах — 93 і 78 відсотків відповідно. На Сході країни українську визнають рідною 37% респондентів, на Півдні — 35%. У тій частині Донбасу, яка підконтрольна Україні, українською послуговується кожен п'ятий.

Серед учасників АТО українська мова є рідною для 73%, російська — для 6%, обидві мови — для 19%.

Інф. «НА»

Нації вмирають не від інфаркту. Спочатку їм відбирає мову.

Л. Костенко

Дивуєшся дорогоцінності мови нашої: в ній що не звук, то подарунок, все крупно, зернисто, як самі перла.

М. Гоголь

Раби — це нація, котра не має Слова. Тому й не зможе захистить себе.

О. Пахльовська

Українці — стародавній народ, а мова «їхня багатша і всеосяжніша, ніж перситська, китайська, монгольська і всілякі інші.

Е. Челебі

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із продовженням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

частина нежитлових приміщень в будівлі інв. № 391 площею 43,8 м^2, за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, вул. Авіаційна, 59, військове містечко № 84.

Запланована дата оцінювання: 31.10.2016

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються позначкою «Згідно з оригіналом». Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності;копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінювання (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінювання) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, тобто платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 годині в Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 через чотирнадцять календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, каб. 15.

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 37-45-98.

***

Перелік вакантних посад та посад, на яких працівники Збройних Сил України перебувають у відпустці по догляду за дитиною, у Розрахунково-аналітичному центрі Збройних Сил України.

1. Водій автотранспортних засобів — 2 особи.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: права категорії В,С; стаж роботи за фахом не менше 1 року.

2. Старший оператор-обчислювач — 1 особа.
3. Інженер-лаборант фізико-хімічної лабораторії — 1 особа.
4. Юрисконсульт — 1 особа.
5. Провідний бухгалтер — 1 особа.
6. Завідувач таємної частини — 1 особа.
7. Радіотелеграфіст — 1 особа.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів: освіта відповідного професійного спрямування; стаж роботи за фахом необов'язковий.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із укладанням договору на оренду нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частини не житлових приміщень сховища інв. № 96 площею 109,3 м^2, за адресою: м. Житомир, пров. 1-й Іподромний, 3, військове містечко № 114.

Запланована дата оцінювання: 30.11.2016

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються позначкою «Згідно з оригіналом».

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінювання (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінювання) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, тобто платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 годині в Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, каб. 15.

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22–77-76.

***

Посвідчення офіцера видане 01.11.1997 **Уварову Сергію Анатолійовичу**, серія УК № 009461, вважати недійсним у зв'язку з викраденням.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна.

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення в будівлі інв. № 21 (Будинок офіцерів), військове містечко № 1, площа — 239,00 м^2.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: 33001, м. Рівне, вул. Соборна, 227.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне (далі — КЕВ м. Рівне). Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою укладення договору оренди.

Орієнтована дата оцінювання: 31.10.2016 року.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оцінної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443. Для участі в конкурсі учасники надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оцінної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація має надійти до КЕВ м. Рівне не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 годині через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Документи надсилати поштою на адресу: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8, КЕВ м. Рівне; надавати особисто за адресою: м. Рівне, вул. Чернишова, 8, каб. 13.

Телефон для довідок: (0362) 63-00-57, електронна адреса sekretarkev@i.ua

***

Військовий коледж сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил оголошує конкурс на заміщення вакантних посад педагогічних працівників.

Дата проведення конкурсу: 07 грудня 2016 року

Термін подачі документів до участі в конкурсі — до 27 листопада 2016 року

Циклова комісія із загальноосвітніх та загальновійськових дисциплін:
викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

Циклова комісія з конструкції та експлуатації літаків та двигунів:
старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн;
викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн;
викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

Циклова комісія з конструкції та експлуатації авіаційного озброєння:
старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн.

Циклова комісія з конструкції та експлуатації авіаційного обладнання:
старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн.

Циклова комісія з конструкції та експлуатації радіоелектронного обладнання:
старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн;
викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

Циклова комісія з конструкції та експлуатації наземних засобів радіоелектронного забезпечення польотів:
старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн;
старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн.

Циклова комісія з льотної експлуатації та бойового застосування вертольотів:
старший викладач, ШПК «підполковник», оклад — 950–1030 грн;
викладач, ШПК «майор», оклад — 850–1000 грн.

Вимоги до кандидатів на посади:

Старший викладач циклової комісії:

вчене звання (науковий ступінь), спеціаліст вищої категорії; педагогічні працівники без наукових ступенів і вчених звань, не менше 5 років стажу педагогічної роботи, які проводять навчальні заняття на високому науково-методичному рівні і мають видані навчально-методичні посібники; висококваліфіковані фахівці з військ (сил), органів військового управління, військових навчальних закладів (установ, організацій).

Викладач циклової комісії:

вчене звання (науковий ступінь), спеціаліст вищої категорії; педагогічні працівники без наукових ступенів і вчених звань, не менше 5 років стажу педагогічної роботи, які проводять навчальні заняття на високому науково-методичному рівні і мають видані навчально-методичні посібники; висококваліфіковані фахівці з військ (сил), органів військового управління, військових навчальних закладів (установ, організацій).

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (поверненню не підлягають, окрім особової справи та медичної книжки):

— особова справа кандидата;
— рапорт, поданий по команді із зазначенням повної назви посади та ВОС;
— автобіографія друкована;
— копії документів про освіту, кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання;
— завірена копія службової картки;
— службова характеристика;
— медична книжка або висновок ВЛК для офіцерів, посади яких скорочуються;
— довідка про проходження військової служби (копія трудової книжки);
— список наукових праць (винаходів), завірений заступником установи з наукової роботи;
— залікові відомості (фізична, вогнева, командирська підготовки).

Документи надсилаються (подаються) на адресу: 61045, м. Харків, вул. Клочківська, 228, Військовий коледж сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил, секретарю конкурсної комісії, з 9.00 до 11.00 та з 15.00 до 17.00.

***

Державний науково-дослідний інститут авіації оголошує конкурс на заміщення наукових посад:

1. Начальник науково-дослідної лабораторії (автоматизованих систем управління та цільового спорядження безпілотних літальних апаратів) науково-дослідного відділу (розвитку та модернізації безпілотних авіаційних комплексів) науково-дослідного управління (розвитку та модернізації військової авіаційної техніки) (посада військова), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1440–1540 грн.

1.1. Умови конкурсу:

можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають повну вищу освіту за фахом, науковий ступінь кандидата технічних наук, вчене звання старшого наукового співробітника або доцента, термін перебування на попередній посаді не менше 1 року, стаж наукової або науково-педагогічної діяльності не менше 3 років.

2. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (розвитку та модернізації безпілотних авіаційних комплексів) науково-дослідного управління (розвитку та модернізації військової авіаційної техніки) (посада військова), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн;

2.1. Умови конкурсу:

у конкурсі можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають освітньо-кваліфікаційний рівень магістра (спеціаліста), офіцера військового управління тактичного рівня, термін перебування на попередній посаді не менше 1 року, стаж наукової або науково-педагогічної діяльності не менше 3 років.

3. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (розробки та модернізації авіаційного озброєння) науково-дослідного управління (розвитку та модернізації військової авіаційної техніки) (посада цивільна), посадовий оклад — 3057 грн;

3.1. Умови конкурсу:

можуть брати участь особи, які мають повну вищу освіту відповідного напрямку підготовки (магістра, спеціаліста).

Дата проведення конкурсу — 3 січня 2017 року.

Строк подання документів — з 3 листопада 2016 року до 3 грудня 2016 року.

Для участі в конкурсі на заміщення посад офіцерського складу надсилаються такі документи (матеріали): рапорт за підпорядкованістю, автобіографія, копії документів про освіту, службова характеристика, службова картка, медична книжка та довідка про проходження військової служби, копія списку наукових праць або винаходів (за наявністю).

Особи офіцерського складу, які проходять військову службу за місцем проведення конкурсу, разом з рапортом про участь у ньому подають тільки службову характеристику та список наукових праць.

Якщо документи надаються на участь у конкурсі на посаду вищу за ту, на якій перебуває офіцер, додатково надаються відомості про перебування офіцера в Резерві кандидатів для просування по службі на вищу посаду.

Для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад працівників Збройних Сил України надсилаються такі документи (матеріали): заява (вказувати свій контактний телефон); автобіографія; копії документів про освіту (дипломи та додатки до дипломів), науковий ступінь, вчене звання (за наявністю); список наукових праць, винаходів, публікацій (за наявністю); інші документи, які свідчать про професійні якості претендента; копія трудової книжки; документ про стан здоров'я; довідка про проходження військової служби (за наявності).

Кандидати на заміщення вакантних посад, які працюють за місцем проведення конкурсу, разом із заявою про участь у конкурсі подають тільки список наукових праць (за наявністю).

Документи надсилаються на адресу: 01135, м. Київ — 135, вул. Андрющенка, 6В, Державний науково-дослідний інститут авіації. Секретарю конкурсної комісії з позначкою «на конкурс».

***

Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка (далі — Військовий інститут) згідно з вимогами Інструкції про порядок заміщення вакантних посад командування (керівного складу), наукових, науково-педагогічних (педагогічних) працівників у вищих військових навчальних закладах, військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів та науково-дослідних установах Збройних Сил України на конкурсній основі, затвердженої наказом Міністерства оборони України та Міністерства освіти і науки України від 27.01.2015 № 37/51 оголошує конкурс на заміщення вакантної посади науково-педагогічного працівника Військового інституту.

1. Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України:

1.1. Військовий факультет фінансів і права:

Кафедра топогеодезичного забезпечення:
доцент (0,5 ставки), посадовий оклад 5251гривень;
доцент (0,25 ставки), посадовий оклад 5251гривень;
доцент (0,25 ставки), посадовий оклад 5251гривень.

Кваліфікаційні вимоги до кандидатів:

На посаду доцента у Військовому інституті можуть призначатися, як правило, особи:

які мають учене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь, досвід науково-педагогічної (наукової) роботи;

старші викладачі та викладачі без наукових ступенів і вчених звань, які мають не менше 10 років стажу науково-педагогічної (наукової) роботи, проводять навчальні заняття і мають видані навчально-методичні посібники та наукові праці;

висококваліфіковані фахівці з військ, органів військового управління, органів державної влади та місцевого самоврядування або військових навчальних закладів (установ, організацій), які мають вищу освіту за освітнім рівнем магістра і здійснюють педагогічну, науково-педагогічну (наукову) діяльність.

За умови відповідності зазначеним вище вимогам (одного рівня: науковий ступінь та вчене звання) перевага надається особам, які мають статус учасника бойових дій.

Для участі в конкурсі подаються такі документи: заява; автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію; характеристика з місця роботи (у разі, якщо особа на момент подачі документів перебуває у трудових відносинах); копія паспорта; копія трудової книжки; копії документів про науковий ступінь, учене звання — за наявності; список наукових праць (винаходів) — за наявності; копія посвідчення учасника бойових дій — за наявності.

Останній день прийому документів кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантної посади науково-педагогічного працівника Військового інституту — 02.12.2016.

Документи подавати за адресою: 03168, м. Київ, вул. Ломоносова, 81.

***

Оголошення №286/7/7757-НЕР про проведення конкурсу на закупівлю квартир на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування: **Міністерство оборони України.**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Реєстраційний рахунок замовника: **35222201018611, 35229301018611, 35225101018611, 35217001018611.**

1.5. Посадові особи замовника, уповноважені здійснювати зв'язок з учасниками (прізвище, ім'я, по батькові, посада та адреса, номер телефону та телефаксу із зазначенням коду міжміського телефонного зв'язку, e-mail): **головний спеціаліст сектору підготовки та проведення закупівель житла управління закупівель Департаменту державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України Щербань Анатолій Олексійович, головний спеціаліст сектору підготовки та проведення закупівель житла управління закупівель Департаменту державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України Матвєєва Вікторія Миколаївна, тел., факс: (044) 454-74-59; dom.bud@mil.gov.ua.**

1.6. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Розмір бюджетного призначення за кошторисом або очікувана вартість предмета закупівлі: **348 002 031 (триста сорок вісім мільйонів дві тисячі тридцять одна) грн 25 коп.**

3. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua, Розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4. Інформація про предмет закупівлі: **закупівля за конкурсом.**

4.1. Найменування предмета закупівлі: **закупівля квартир на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України.**

4.2. Опис предмета закупівлі чи його частин: **лот 1** — м. Кам'янське, м. Кривий Ріг, м. Новомосковськ Дніпропетровської області, до 100 квартир; **лот 2** — м. Бердичів, м. Новоград-Волинський Житомирської області, до 60 квартир; **лот 3** — м. Житомир, до 20 квартир; **лот 4** — м. Кропивницький, до 15 квартир; **лот 5** — м. Бровари, м. Бориспіль, м. Васильків, с. Софіївська Борщагівка Київської області, до 100 квартир; **лот 6** — м. Чорноморськ Одеської області, до 30 квартир; **лот 7** — смт Брюховичі, с. Липники, м. Винники Львівської області, до 3 квартир; **лот 8** — м. Рівне, до 30 квартир; **лот 9** — м. Чернігів, до 11 квартир; **лот 10** — м. Вінниця, до 15 квартир; **лот 11** — м. Харків, до 15 квартир; **лот 12** — м. Миколаїв, до 11 квартир; **лот 13** — м. Гайсин, м. Тульчин, м. Козятин Вінницької області, до 4 квартир.

4.3. Строк поставки товарів (квартир): **до 20 грудня 2016 року.**

5. Строк дії конкурсних пропозицій: **90 календарних днів.**

6. Подання конкурсних пропозицій:

6.1. Місце: **проспект Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, Департамент державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України, 2 поверх, кімната 200.**

6.2. Строк: **до 14.11.2016 року**.

6.3. Час: до 12:00 год.

7. Розкриття конкурсних пропозицій:

7.1. Місце: **проспект Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, Департамент державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів Міністерства оборони України, 2 поверх, зал засідань — кімната 227.**

7.2. Дата: 14.11.2016 року.

7.3. Час: о 14.30 год.

8. Додаткова інформація: Конкурсна документація та зміни до неї розміщуються на веб-сайті www.mil.gov.ua, Розділ «Державні закупівлі» — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир. Основні умови договору: відповідно до вимог конкурсної документації.

Для одержання перепусток у разі необхідності отримання конкурсної документації в Департаменті державних закупівель та постачання матеріальних ресурсів МО України та подання конкурсних пропозицій у день, що передує дню розкриття, необхідно до 15:00 години повідомити кандидатури представників учасника за тел./факс: 454-74-59. Перепустка надається за наявності паспорта.

Концерн «Військторгсервіс», код 33689922, повідомляє про втрату таких оригіналів свідоцтв про право власності на нерухоме майно за адресою: Київська обл., м. Київ, провулок Бородянський, 3: Р

• «свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 133745, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 20.12.2004 року № 1742-В на майновий комплекс площею 1551,10 м^2 (адміністративна будівля літ. А площею 1372,40 м^2, диспетчерська літ. В площею 178,70 м^2), яке посвідчує, що майно належить державі Україна (код 00019593) та перебуває на балансі ДП «Київський військовий торг № 1».

• «свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 133738, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 20.12.2004 року № 1742-В на майновий комплекс площею 1531,60 м^2 (склад № 5 літ. З площею 1508,30 м^2, електрична підстанція літ. Е площею 23,30 м^2), яке посвідчує, що майно належить державі Україна (код 00019593) та перебуває на балансі ДП «Київський військовий торг № 1».

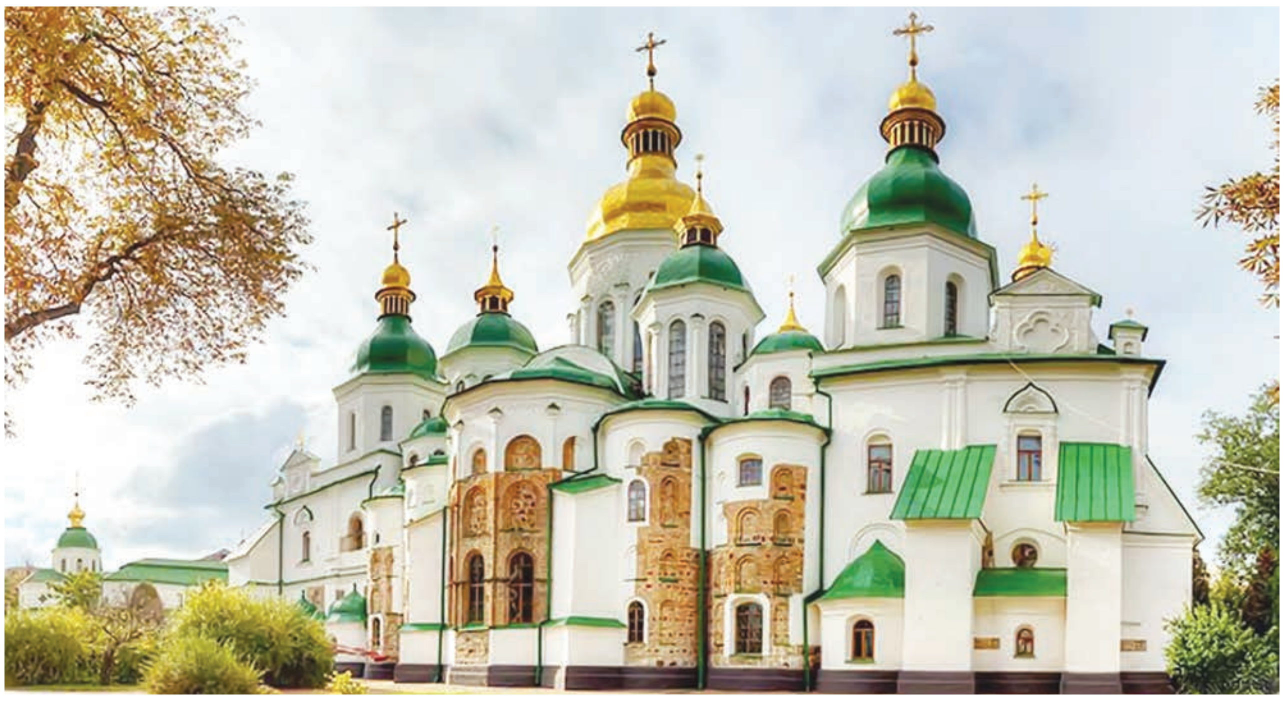
• «свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 133739, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 20.12.2004 року № 1742-В на майновий комплекс площею 4301,50 м^2 (склад № 4 літ. Ж площею 45,90 м^2, склад № 6 літ. Л площею 3250,50 м^2, їдальня літ. К площею 1005,10 м^2), яке посвідчує, що майно належить державі Україна (код 00019593) та перебуває на балансі ДП «Київський військовий торг № 1».

• «свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 133747, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 20.12.2004 року № 1742-В на майновий комплекс площею 4544,30 м^2 (склад № 1 літ. Б площею 4336,40 м^2, котельня літ. І площею 207,90 м^2), яке посвідчує, що майно належить державі Україна (код 00019593) та перебуває на балансі ДП «Київський військовий торг № 1».

• «свідоцтво про право власності на нерухоме майно, бланк серії ЯЯЯ № 133746, видане на підставі наказу Головного управління комунальної власності м. Києва від 20.12.2004 року № 1742-В на майновий комплекс площею 657,60 м^2 (склад № 2 літ. Г площею 284,80 м^2, склад № 3 літ. Д площею 372,80 м^2) яке посвідчує, що майно належить державі Україна (код 00019593) та перебуває на балансі ДП «Київський військовий торг № 1».

СОФІЇВСЬКИЙ СОБОР

«Народна армія» продовжує цикл розповідей про сім історико-культурних пам'яток України, якими пишається наш народ і які увійшли до переліку під назвою «Сім чудес України». Цього разу наша розповідь про собор святої Софії — Премудрості Божої, Софію Київську або Софіївський собор, як коротко називають його пересічні українці

1990 року ансамбль Софіївського монастиря занесено до Переліку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО

Цей християнський собор у центрі столиці України є не тільки однією з небагатьох уцілілих споруд часів Київської Русі і пам'яткою української архітектури та монументального живопису XI–XVIII століть, а однією з найголовніших християнських святинь Східної Європи, історичним центром Київської митрополії.

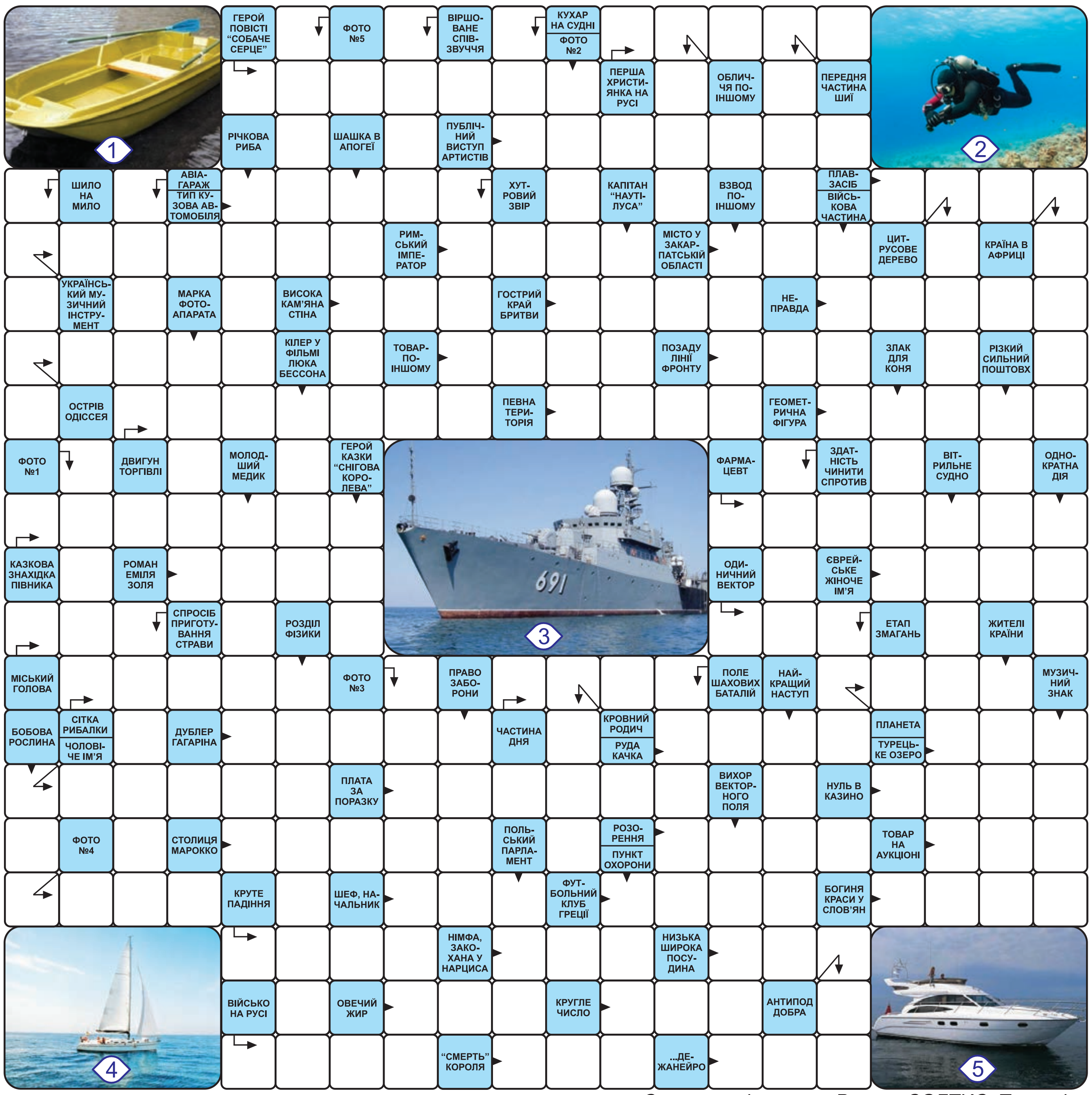
Собор як головний храм держави був духовним, політичним та культурним центром. Під склепіннями Святої Софії відбувалися урочисті «посадження» на великокняжий престол, церковні собори, прийоми послів, затвердження політичних угод. При соборі велося літописання, були створені перші відомі на Русі бібліотека та школа.

У «Повісті минулих літ» заснування Софіївського собору значиться під 1037 роком, а в Новгородському літописі подія позначена 1017 та 1037 роками. Засновником собору літописні джерела визначають київського князя Ярослава Володимировича (Мудрого). Інші джерела дозволяють пов'язати заснування собору з Володимиром Великим. Приміром, учасник будівництва собору митрополит Іларіон Київський у своєму «Слові про Закон і Благодать», згадуючи Софіївський собор, говорить, що в його створенні Ярослав завершив справу свого батька.

Художній образ Софіївського собору мав втілити багатогранний зміст: його інтер'єр відтворює середньовічну модель Всесвіту, зовнішній вигляд — образ Граду Божого — Небесного Єрусалима.

Київський Софіївський собор був однією з найбільших будівель свого часу. Загальна ширина храму — 54,6 м, довжина — 41,7 м, висота до зеніту центральної бані — 28,6 м. Собор увінчаний 13 верхами з банями. Стіни викладені з великих природних каменів — граніту й рожевого кварциту, ряди яких розділені рядами плаской цегли — плінфи. Мурування виконували на рожевому вапняно-цем'янковому розчині. Первісно собор не був зовні потинькований і побілений.

Наталія КОЗАК

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

З ЮВІЛЕЄМ!

1 листопада відзначив 60-річчя **Сергій Леонідович ВИННИК,** заступник директора Департаменту фінансів Міністерства оборони України

Нехай до вашої скарбниці додається ще багато років, сповнених творчих досягнень, нехай завжди з вами будуть бадьорість, оптимізм, відчуття радості та любові.

Від усієї душі бажаємо вам міцного здоров'я на довгі роки, щастя, благополуччя та мирного неба. Нехай збуваються ваші мрії і задуми, ладяться всі починання, нехай ваші досягнення приносять вам задоволення, а Україні — могутність та процвітання.

З повагою колектив Департаменту фінансів Міністерства оборони України

ВИСЛОВИ ВИДАТНИХ ЛЮДЕЙ

• *Свою Україну любіть. Любіть її... Во врем'я люте. В останню тяжкую минуту За неї Господа моліть.*

Т. Шевченко

• *Шматок землі, ти звешся Україною. Ти був до нас. Ти будеш після нас.*

Л. Костенко

• *Дзвін шабель, пісні, походи, воля сокола, тихі зорі, ясні води — моя Україна.*

В. Сосюра

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Найкращий подарунок для жінки: каблучка з діамантом, загорнута в норкову шубу, перев'язану золотим ланцюжком, в багажнику нового «мерседеса», припаркованого під будиночком біля моря!

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 32954 Замовлення 50658

Ціна вроздріб – договірна

ТВО головного редактора Анатолій МАРКЕВИЧ

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Сергій ВОРОНКОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004